

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

30. ČÍSLO / XXIII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

26. ČERVENCE 2015

Z obsahu:

**To nejlepší víno rodina
teprve dostane**

Homilie Svatého otce
Františka při mši svaté
v Guayaquil (Ekvádor)
6. července 2015
- strana 2 -

**Svatý Ignác z Loyoly
o svém obrácení
a rozlišování duchů**

Melanie G. Hostová
- strana 4 -

**„Máš být požehnáním!“
Dipl. theol., Dd. Fl. Heigl**

- strana 5 -

**Každý je povolán
k žehnání!**

Helga-Maria, Medjugorje
Deutschland e. V.

- strana 6 -

**„Navždy“ - je to
vůbec možné?**

Emmanuel Bourceret
- strana 7 -

**Medjugorje je nadějí
pro tento svět**

Rozhovor s vizionářem
Ivanem Dragičevićem
- strana 9 -

**Vychovávat v duchu
sv. Dona Boska (3)**

- strana 12 -

„Všechno, co vám řekne, učíte.“ (Jan 2,5)

To nejlepší víno rodina teprve dostane

Homilie Svatého otce Františka při mši svaté v Guayaquil (Ekvádor) 6. července 2015

Evangelní úryvek, který jsme slyšeli (Jan 2,1-11), je první popis zázračného znamení v Janově evangeliu. Mariina starost, která se mění ve snažnou prosbu, s níž se obrací k Ježíši: „Už nemají víno“, a Ježíšova zmínka o „hodině“, která ještě nepřišla, jsou srozumitelné v rámci pašiji.

Je dobré, že je tomu tak, protože se nám ukazuje Ježíšovo nutkání učit, provázet, léčit a rozradostnit právě na základě výzvy jeho matky: „Už nemají víno.“

Svatba v Káni se opakuje v každém pokolení, v každé rodině, u každého z nás v našem úsilí, aby naše srdce dokázalo nalézat stabilitu ve stálé, plodné a radostné lásce. Dejme prostor Marii, „matce“, jak ji nazývá evangelista. Projděme se Kánou spolu s ní.

Maria je pozorná a během svatby pohotově řeší potřeby svatečkanů. Neizoluje se v sobě, nesoustřeďuje se na svůj svět. Naopak, láska ji dělá „bytím“ pro druhé. Není ani s kamarádkami, aby s ni-

mi komentovala, co se děje a jak špatně je svatba připravena. A proto si všimne nedostatku vína. Víno je znamením radosti, lásky a hojnosti. Kolik jen našich mladistvých a mladých vnímá, že se jejich domům tohoto vína už dlouho nedostává! Kolik osamělých a sklíčených žen si klade tuto otázku, když se láska z jejich životů jakýmsi nedopatřením vytratila. Kolik starých lidí cítí, že jsou vyloučeni z rodinných oslav, osamoceni kdesi v koutě a bez každodenní stravy lásky od svých dětí, vnuků a pravníků. Tento nedostatek vína může být také důsledkem chybějící práce, nemoci a problémů, s nimiž se naše rodiny v celém světě potýkají. Maria není matka, která „požaduje“, není tchyně, která pro zábavu sleduje naši nezkušenost, chyby a nepozornost.

Maria je zkrátka matkou! Je přítomná, pozorná a pečlivá. Je krásné to slyšet! Maria je matkou! Chcete to říci všichni spolu se mnou? Maria je matka! (*Přítom-*

ni odpovídají: Maria je matka.) A ještě jednou: Maria je matka!

Maria však v této chvíli, kdy si všimne, že se nedostává vína, *se s důvěrou obrací k Ježíši, Maria se modlí*. To znamená, že Maria se modlí. Obrací se k Ježíši, modlí se. Nejde za správcem svatby, ale představuje potíž novomanželů přímo svému Synovi. Odpověď, kterou dostala, se jeví neutěšeně: „Co mi chceš, ženo? Ještě nepřišla má hodina.“ (Jan 2,4) Ona však mezitím svěřila tento problém do rukou Božích. Její starost o potřeby druhých předjíhá Ježíšovu „hodinu“. Maria je součástí oné hodiny, od jeslí až po kříž. „Dovedla přetvořit stáj na Ježíšův přibýtek několika nuznými plenkami a spoustou něhy“ (*Evangelii gaudium*, 286), přijala nás za děti, když meč probodl srdce jejího Syna. Ona nás učí svěřovat naše rodiny do rukou Božích, modlit se a žít tak naději, která nám ukazuje, že naše starosti jsou také Božími starostmi.

Dokončení na str. 8

Editorial

Povoláním křesťana je být požehnaním pro tento svět. (str. 5-7) To je důležité pro spásu každého člověka a záchranu celého lidstva. Nemůže být v plné míře požehnaním pro svět člověk, jenž sám nepřijímá požehnání od Boha a nežije ve stavu milosti posvěcující. Je to velký závazek pro každého křesťana, který byl ve křtu přijat mezi ty, jimž Bůh zvláštním způsobem žehná na jejich životní cestě a pomáhá jim později také svými milostmi darovanými skrze svátosti. Být požehnaním totiž znamená být nositelem neporušené – a jakýkoliv hřích porušením je – Boží milosti, dobra v člověku a v jeho myšlení a konání. Pak prostřednictvím takového člověka může i zlo dojít k proměně v dobro, a to skrze požehnaní, čili svolávání dobra od Boha. Akt požehnaní můžeme připočíst ke skutkům milosrdenství. Jaká škoda pro nás samotné i pro druhé lidi, když svými hříchy, nesmiřeni s Bohem, oslabujeme tuto moc, kterou každý z nás obdržel!

Mimořádnou pomocnicí v úsilí o to, být požehnaním pro své okolí i celý svět, je Panna Maria. Ta svým životem dokonale uskutečnila ono povolání a její nejvyšší touhou a snahou je, aby se naplnilo také v životě jejich pozemských dětí. K tomu je ovšem nutné z naší strany věnovat poctivé a vytrvalé úsilí také rozlišování duchů podle vzoru sv. Ignáce z Loyoly (str. 4), které vede k hlubšímu spojení s Bohem a v konečném důsledku právě k onomu naplnění Božího poslání každého jednotlivce v dějinách spásy. A budeme-li dobře rozlišovat, pak udržíme i životní rovnováhu mezi duchovní a materiální rovinou v sobě. Každý, kdo propadne materiálnímu uspokojení své lidské přirozenosti, pak ztrácí i své přirozené lidské hodnoty, jež nejsou vázány na hmotné věci, ale na duchovní. To je poselství medžugorského vizionáře Ivana, který svědčí o tom, že Medžugorje

je nadějí pro tento svět. (str. 9-11) A říká, že síla z Medžugorje je tato: setkání s Marií a Ježíšem ve mši svaté.

Abychom nechodili pro příklad daleko, můžeme se o síle Božího požehnaní, které působí samo o sobě, ale i skrze své „prostředníky“, jimiž máme být my všichni, snadno přesvědčit v životě našich rodin. Jak je důležité vzít do našich rodinných vztahů Boha a žít v jeho přítomnosti! Pak i manželství je pevné, i přes všechny životní peripetie... (str. 7-8) A také výchova dětí je mnohem snadnější, ale nikoliv snadná (satan to svým působením ve světě křesťanům neulehčuje) – jak pozorujeme i ve výchovném systému Dona Boska. (str. 12-13) A tak nás to opětovně přivádí ke spojení s naší nebeskou Matkou, Pannou Marií, která nás stále vybízí k obrácení se k Ježíši a k tomu, abychom učinili vše, co nám řekne. (srov. Jan 2,5) Pak budeme s jistotou „pít dobré víno“ života, a to nejen v našich rodinách...

Daniel Dehner

K břehům jezera táhnou celé davy. Ježíš chtěl se svými setrvat o samotě, ale za této situace vyjde ochotně vstříc těm, kteří ho hledají. Zanechej i ty na chvíli všech svých zájmů a připoj se k nim. Pán připravuje nevšední událost.

Odkud se vzaly tak velké zástupy? Mistr přece vůbec nevyhlásil, kde se bude nacházet. Jak je možno rozšířit zprávu o Pánově přítomnosti v prostředí, které nemá nic, co by se podobalo hromadným sdělovacím prostředkům? Je to tím, že každý, kdo poznal Ježíše, cítí povinnost být jeho svědkem a hlasatelem. Tak se zpráva o Pánu šíří takovou rychlostí a s takovou přesvědčivostí, že dokáže i na odlehle místo sežvat tisíce lidí.

Za vším však stojí především Duch Svátý. Shromažďuje účastníky k velkému zázraku, protože ten bude současně i významným podobenstvím, které má připravit půdu pro poselství o nejvýznamnějším Ježíšově daru. Budeš zde na této stránce účastníkem velké Ježíšovy katecheze, která má odhalit světu zvěst o překvapujícím Ježíšově tajemství, které *bude pro všechny lidi*: pro všechny, kteří budou k němu přicházet, bude mít připraven zázračný pokrm.

Proto také dnešní setkání začíná zcela neobvykle. Ježíš se neujímá slova ani se nevěnuje nemocným. Naopak, překvapí Filipa zcela nečekanou otázkou: *Kde nakoupíme chleba, aby se všichni najedli?* Na to nejsou apoštolové připraveni. Dosud nikdy se o něco podobného nemuseli starat. Ani jim nepřišlo na mysl, že zástupy táhnou za Pánem s takovou horlivostí, až přitom zapomenou na své vlastní zajištění, zvláště když se cesta protáhla a den se nachýlil. Mnozí z nich jistě přicházejí z velké dálky. Nejsou snad všichni tito lidé Ježíšovými hosty? A tak Pán, který sám nemá, kde by hlavu složil⁽¹⁾, přijímá všechny přichozí ve svém velkém domě, který byl stvořen skrze něho, v té největší hodovní síni, kterou mu dal jeho Otec: pod modrým nebem na hojné zelené trávě.

Myslet na hosty s láskou znamená pamatovat na všechny jejich potřeby. Čím je však pohostit? *Je tu pět chlebů a dvě ryby, ale co je to pro tak veliký zástup?* Z pohledu velkých plánů se ti může zdát, že to, co je k dispozici, neznamená nic. Ale Ježíš má jiný názor. Nepohrdej málem a začni s tím, co je. A především i za to má-

Pánova hostina

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Rozdával, kolik kdo chtěl.

lo, co máme, nezapomínej vzdávat díky. Co když právě toto málo je zárodkem velkých věcí? Jen si vzpomeň na to, co se stalo v Káně, a proto se snaž především plnit věrně Pánovy pokyny. Jdi a pomáhej apoštolům rozsádit ten nepřehledný zástup tak, jak si Ježíš přeje.

Pán má před sebou pět chlebů a dvě ryby a chystá se nasytit tisícíhlavý zástup. Ale než tak učiní, *vzdává díky*. Děkuje Otci za tyto dary země a moře. To, že tu jsou, že leží před ním, je ve skutečnosti ještě větší zázrak Otce Stvořitele než skutečnost, že jimi nasytí všechny lid. Nauč se dívat na Boží dary jeho očima, kterým nikdy nic nezevšední a nic se jim nestává samozřejmostí.

A nyní doprovázej Pána. Prostřednictvím svých učedníků chodí od skupiny ke skupině a *rozděluje sedícím*⁽²⁾. Nikoho nevyklučuje, nezjišťuje, zda někdo nemá něco svého. Jsou to hody Boží velkorysosti. Nezdá se ti, že Ježíš právě dělá to, co dělá nejraději? Viděl jsi někoho rozdávát s větší radostí a štěrností? Jak vidíš, toho, co je v Ježíšových rukou, nikdy neubývá, může a touží *dát každému tolik, kolik chce*. Nemusíš mít strach, že by pochybělo pro tebe z toho, co dostane druhý. Spíše se starej o to, abys neomezoval Ježíšovu štěrnost tím, že nechceš přijímat všechno to, co ti ve své dobrotivosti a moudré prozíravosti nabízí. Neboj se chtít od něho mnoho. Nemá pro tebe nikdy nic jiného než jen *dobré dary*⁽³⁾. A pros jej, aby tě obdaroval také svou citlivostí k potřebám druhých a svou neuhazitelnou touhou *rozdělit se s nimi*.

Stalo se, jak praví Hospodin: *Budou jíst a ještě zbude*. Pomáhej sbírat *zbylé nalámané chleby* a číň tak s velkou úctou, *aby nic nepřišlo nazmar*. Těch *dvanáct košů* je jako dvanáct svědků Boží dobroty a Boží moci. I toho, co zbývá, si važ stejně jako toho, čeho se nedostává. Všechno pochází ze štědré Boží ruky.

Účastníci jsou s neočekávaným pohoštěním nadmíru spokojeni. Jak to, že Je-

Liturgická čtení

1. čtení - 2 Král 4,42-44

Nějaký člověk přišel z Bál Šališa a přinesl v chlebníku Božím muži (Elizeovi) chléb z prvotin, dvacet ječných chlebů a jídlo z rozdrcených čerstvých zrn. Elizeus řekl (svému služebníku): „Dej to lidem, ať se najedí!“ Služebník mu odpověděl: „Jak mám tohle dát stovce lidí?“ Elizeus řekl: „Dej to lidem, ať se najedí, neboť tak praví Hospodin: Budou jíst, a ještě zbude.“ Dal jim to tedy, najedli se, a ještě zbylo podle Hospodinova slova.

2. čtení - Ef 4,1-6

Bratři! Povzbuzuji vás já, vězněný pro Pána: Žijte způsobem hodným toho povolání, které jste dostali: buďte přitom všestranně pokorní, mírní a trpěliví; snásejte se navzájem v lásce a horlivě se snažte zachovávat jednotu ve smýšlení, spojení poutem pokoje. Jen jedno je (ono tajemné) tělo, jen jeden Duch a stejně tak jen jedno vytuoužené dobro, ke kterému jste byli povoláni. Jeden Pán, jedna víra, jeden křest. Jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, proniká všechny a je ve všech.

Evangelium - Jan 6,1-15

Ježíš odešel na druhou stranu Galilejského neboli Tiberiadského moře. Šel za ním velký zástup, protože viděli znamení, která konal na nemocných. Ježíš vystoupil na horu a tam se posadil se svými učedníky. Bylo krátce před židovskými velikonočními svátky. Když Ježíš

Dokončení na str. 12

žíš je opouští v tom nejlepším a uchyluje se do samoty? Tito lidé si zatím cení více snadného nasycení než mnohem vzácnějších duchovních darů. Zavládlo tu falešné nadšení a nesplnitelná očekávání, která by je mohla přivést až k nepředloženým činům. Jejich tužby a Ježíšovy zájmy se tu rozcházejí. Přijmi to jako varování, aby sis nezamiloval dary více než samotného Dárce. Děkuj jménem všech s pokorou a úctou Tomu, *který otevírá svou ruku a sytí vše živé s laskavostí*⁽⁴⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 8,20; ⁽²⁾ srov. Mk 6,39; ⁽³⁾ srov. Lk 11,13;

⁽⁴⁾ srov. Ž 145,16

Svatý Ignác z Loyoly o svém obrácení a rozlišování duchů

Dne 20. května 1521 se úplně změnil život Íñiga Lópeze de Loyola, který se později nazýval „Ignácem“. O tom více napsal o 30 let později ve své autobiografické knize „Zpráva poutníka“. Odtud pocházejí všechny následující citáty. Ignác v nich o sobě mluví ve třetí osobě.

Vzpomíná si, že „až do stáří 26 let se oddával marnivostem světa a z nevázaného a marnivého přání, aby si získal slávu, nacházel zálibu hlavně ve cvičení se zbraní.“ Když jednoho májového dne bránil citadelu v Pamploně proti Francouzům, pobízeli celé mužstvo včetně velitele k tomu, aby odolávali útoku, až „ho jedna dělová střela zasáhla do nohy a úplně ji zlomila. A protože prošla vnitřní stranou nohy, byla přitom těžce zraněna i druhá noha.“

Francouzi „ošetřili zraněného po dobytí pevnosti výborně a prokazovali mu veškerou zdvořilost a pozornost. Po 12 nebo 15 dnech... nechali ho na nosítkách přenést do jeho vlasti“, kde se ho různí lékaři pokoušeli znovu uzdravit. „Podle jejich názoru se musela noha ještě jednou zlámat a kosti podruhé srovnat, neboť napoprvé prý byly špatně sestaveny nebo se během dopravy posunuly, proto teď nejsou ve správné poloze, a tak není uzdravení možné.“ Při bolestivých procedurách, které Ignác sám označil jako „řezničinu“, „nevydal ze svých rtů ani hlásku a bolest mohli pozorovat jen z toho, že své pěsti spínal křečovitě do sebe.“

Navzdory tomu všemu se lékaři vzdali další léčby. Ale v podvečer svátku Petra a Pavla se dostavilo zlepšení. „Jmenovaný nemocný konal vždycky zvláštní pobožnost ke svatému Petru. A proto se stalo vůlí našeho Pána, že se právě tehdy okolo půlnoci začal cítit lépe. Jeho zotavení dělalo tak rychlé pokroky, že o několik dnů později nabyl přesvědčení, že je mimo nebezpečí smrti.“

Nejdříve byl Ignác „rozhodnut pokračovat ve své světské kariéře.“ Proto si nechal odřezat vyčnívající kus kosti na noze, který se mu nelíbil. „Zraněný to snesl trpělivě jako vždycky.“ A protože tato noha byla kratší než druhá, „protahoval ji stále

přístroji, které ho trápily po mnoho dní. Ale náš Pán mu dal uzdravení.“

V době, kdy byl upoután na lůžko, se chtěl Ignác zabavit četbou, a to tenkrát moderními rytířskými romány. „Ale v tom domě nebylo nic z jeho obvyklé četby. Proto mu dali *Život Kristův* a sbírku životů svatých ve španělštině. V těchto knihách si četl častěji. A nadchl se tím, co tam bylo napsáno.“

Teď přišel okamžik jeho obrácení a začínající rozlišování duchů. „Když takto četl, zaměřil někdy svoje myšlenky na věci, které právě přečetl, a potom zase na věci tohoto světa, na které dříve stále myslel.“ Jeho myšlenky se toulaly na jedné straně ve snění, co by všechno mohl dělat ve službách nějaké vznešené dámy. Potom ale přemýšlel také o tom, co četl v životopisech svatých a přitom „uvažoval sám pro sebe: Jaké by to bylo, kdybych udělal všechno to, co udělal svatý František, nebo to, co dělal svatý Dominik?... Jeho celé přemýšlení spočívalo v tom, co řekl sám k sobě: Svatý Dominik to udělal, musím to udělat také, svatý František to udělal, tedy to musím udělat také já.“

Ignác teď srovnal působení obou myšlenkových pochodů, které v něm vznikly. Přitom zjistil: „Když se zabýval světskými myšlenkami, měl v nich velké zalíbení. Když se ale potom unavil, upustil od toho, připadal si jako vyprahlý a rozmrzelý. Když ale pomyslel na to, aby šel bosý

Svatý Ignác z Loyoly

do Jeruzaléma a jedl jenom polní byliny a vzal na sebe všechny ostatní nesnáze, ... naplnila ho nejenom útěcha, pokud se těmito myšlenkami zabýval, nýbrž zůstal spokojený a radostný také potom, když ho opustily.“ Stále více si tento rozdíl uvědomoval. „Tak začínal konečně pociťovat tuto různost jako pozoruhodnou a začal o tom medítovat. Z jeho zkušeností mu vyšlo, že po jedné myšlence je trdnomyslný, zatímco po druhé zůstává radostně naladěný. A také se mu konečně podařilo rozpoznávat různost duchů, kteří u toho působí, totiž na jedné straně ducha ďábla a na druhé straně ducha Božího. Toto bylo první přemýšlení, které se týkalo věcí Božích. A když později sepsal *Exercicie*, začal mít od té doby jasno o nauce různosti duchů.“

Nyní se začal Ignác „vážněji zamýšlet nad svým minulým životem a poznal, jak by bylo pro něho potřebné, aby za to vykonal pokání. Zde na něho doléhala touha, aby se podobal svatým... Co ale ihned po svém uzdravení naplánoval, byla jenom pouť do Jeruzaléma... s tolika zkouškami pokání a odříkání, jaké si na sebe může vzít jenom velkomyslná duše zapálená pro Boha.“

S těmito svatými přáními zmizely světské sny. Přitom mu přišla na pomoc ještě jedna zvláštní milost: „Když jednou v noci ležel v bdělém stavu, uviděl jasně obraz naší Milé Paní s Ježíškem. Při tomto pohledu pocítil na dlouhou dobu mimořádnou útěchu a zároveň takovou ošklivost nad svým celým minulým životem a zvláště tělesnými hříchy, která ho naplnila, že se domníval, že z jeho duše by měly zmizet všechny představy, které se dříve do ní vryly. Od této hodiny až do srpna 1553, kdy byly tyto řádky napsány, nestalo se už nikdy ani v nejmenším, že by souhlasil se smyslovými pokušeními.“

Ignác byl po celý život velmi kritický vůči mystickým jevům, i u sebe samého. Ale skrze obdrženou milost mohl napsat: „Kvůli tomuto působení se dá říci, že ta vize přišla od Boha, ačkoliv on sám by se to s určitostí neodvážil tvrdit, a jenom toto právě řečené opakoval k potvrzení. Ale jeho bratr, jakož i ostatní obyvatelé domu mohli už na vnějším vzhledu poznat změnu, která se stala uvnitř jeho duše.“

Ze *Schweizerisches Katholisches Sonntagsblatt* 15/2014 přeložil -mp-

„Máš být požehnáním!“

Požehnání v Písmu svatém – biblická duchovní úvaha

Slovem „požehnání“ rozumíme veškeré povolání, které zamýšlel Bůh dát člověku a které zároveň završuje jeho jedinečnou důstojnost: Člověk je určen k tomu, aby přijímal Boží požehnání a tím se také sám stal požehnáním pro svět. Jinak řečeno: Člověk je povolán k tomu, aby žil ve světě jako dítě Boží, aby se všichni lidé stali syny a dcerami Božími a tak dosáhli spásy.

Do tohoto krásného povolání nás uvádí Písmo svaté od své první stránky. Ukazuje nám, jak to Bůh s lidmi myslel a jak chtěl povolání člověka přes všechno odpor přivést k plnému rozvinutí.

Povolání člověka šířit Boží požehnání po celé zemi

První zpráva o stvoření vypráví, jak Bůh stvořil na počátku člověka jako muže a ženu. Jako jediný ze všech tvorů byl člověk stvořen k obrazu Božimu – to konečně znamená k podobě Bohočlověka Ježíše Krista – a byla mu tím propůjčena nepřekonatelná důstojnost stát se dítětem Božím: „Bůh stvořil člověka ke svému obrazu, k Božimu obrazu jej stvořil, stvořil jej jako muže a ženu.“ (Gn 1,27) Hned po stvoření Bůh požehnal člověka: „Požehnal jim.“ (Gn 1,28) Slovo „žehnat“ se dá přeložit z řeckého slovesa „eulogein“ a z latinského „benedicere“ jako „dobře říkat“ nebo „šťastně nazývat“. Bůh nazývá člověka „dobrým“, s božskou působností vyslovuje svůj velký souhlas s člověkem a naplňuje ho tím plností svého božského života.

Německé slovo „segnen“ (žehnat) se odvozuje od latinského slovesa „signare“ („označovat“, „označovat pečeti“, také „pokřizovat“). Svým zvláštním přitakáním k člověku vtiskuje tedy Bůh člověku svoji pečeť, „označuje“ ho jako své dítě. Jako dítě Boží se člověk nejenom může „nazývat blaženým“, on takovým skutečně je plně a zcela! Dokonale pro-sáklý láskou svého božského Otce a spojený s ním ve vztahu lásky, dostává nyní čestný úkol rozšiřovat rajský život po celé zemi (srov. Gn 1,28; 2,15). Jako dítě Boží má být člověk pro zemi požeh-

náním. To je jeho prapůvodní, jemu od začátku přisouzené povolání.

Kletba jako následek chtěního odvrácení člověka od svého povolání

Písmo svaté nám potom popisuje, že člověk nevrostl do povolání, které bylo pro něho zamýšleno, ale v neposlušnosti k Bohu, svému Otci, se odvrátil. Učinil tak ze svobodného rozhodnutí. A tak vtrhla do světa kletba, způsobená prvním hříchem člověka, se všemi svými negativními následky (srov. Gn 3). Padlý člověk obrací své povolání: Nežije už z jednoty lásky se svým Bohem jako požehnaní pro svět, nýbrž stává se, pokud setrvává v odporu proti Bohu, dokonce kletbou pro svět, v němž se hřích stále více rozšiřuje. Ve svém velkém milosrdenství ale Bůh člověka neopouští. V milující starosti zachraňuje Noema ze světa, který se od Boha odtrhl a zapletl se do klíček hříchu. Teď je to Noe a jeho synové, kterým Bůh žehná počátečním stvořitelským požehnáním. S nimi chce Bůh začít nový život v milosti a přinést znovu na svět spásu. (srov. Gn 9,1) Avšak biblická prehistorie musí podávat zprávu, že hřích i po potopě dále bují v lidstvu jako rakovinový nádor.

Počátek příběhu požehnání s Abrahámem

Ve vsi lidské beznadějnosti plánuje Bůh zase nový začátek – tentokrát přes Abraháma, který byl vyvolen za otce celého národa a který se měl stát celému světu požehnáním! A plán se daří. Povolán z konce světa, stal se Abrahám kmenovým otcem Izraele, protože se svěřil svému Bohu jako „otec všech věřících“, jako dítě Boží se vším, co má. Tak se odloučil od bezbožného způsobu života světa a vstoupil skrze smlouvu s Bohem do onoho povolání, které Stvořitel určil člověku od začátku. A Bůh řekl: „Udělám z tebe velký národ, požehnám ti... Tebou si budou žehnat všechny rody země.“ (Gn 12,2-3) Bůh naplnil Abraháma svojí přízní a učinil jeho samého požehnáním pro všechny lidi, se kterými se

setkal. Boží plán spásy pro celé lidstvo se začal Abrahámem uskutečňovat!

Izrael – starozákonní požehnaný národ

Požehnání Abrahámovo přešlo po jeho smrti na jeho syna Izáka (srov. Gn 25,11). Tak jako Bůh stále žehná patriarchy, aby je upevnil v jejich povolání, tak předávají oni požehnání zase na své potomky (srov. Gn 26,12; 27,23-29; 32,30; 35,9; 39,5; 49,28). Tak vzniká národ požehnaní, starozákonní lid Boží, Izrael.

Bůh žehná svému národu a uvnitř národa žehnají otcové své děti, žehnají kněží, král žehná národ a národ žehná svého krále (srov. Sir 3,9; Lv 9,22; 1 Král 8,14; 1 Král 8,66). Požehnání Boží uchovávat a rozmnožovat může ale Izrael jenom za podmínky, že dodržuje smlouvu se svým Bohem a žije podle Božích přikázání. V tomto případě slibuje Bůh svému lidu jako plod požehnaní bohaté potomstvo, plodnost v přebytku a život v bezpečí a míru ve vlastní zemi (srov. Lv 26,3-13). Vedle vnějších podmínek šťastného života zaslubuje však Bůh především, že On sám se ubytuje uprostřed svého lidu: „Budu žít uprostřed vás, budu vaším Bohem a vy budete mým lidem.“ (Lv 26,12) Z důvěrného života Izraele s Bohem, pod jeho péčí a stále víc a více jím posvěcovaného, měly všechny národy země poznávat jediného pravého Boha (viz 1 Král 8,54-61). Ale nahlodáván útoky různých kultů cizích bohů ve svém okolí, které slibovaly jednodušší cestu než cestu poslušnosti a důvěry a také dosažení zdánlivě většího štěstí, ukazuje se Izrael zase znovu jako slabý a nakonec neschopný žít své od Boha dané povolání být požehnáním pro svět. Proto daruje Bůh, až se naplnil čas, nejenom své požehnání. On přichází sám ve svém Synu jako požehnaní pro svět!

Syn Boží Ježíš Kristus, plnost požehnání

Zákon, jako první velký návod k životu podle Boží vůle, byl dán skrze Mojžíše. Ale milost, moc, jak se stát dítětem Božím, přišla skrze nového Adama, Ježíše Krista, Vykupitele světa (srov. Jan 1,16-17). On, který je plnost požehnaní, byl přiveden na svět tou ženou, kterou Alžběta velebí jako „požehnanou

►
nade všechny ženy“ (srov. Lk 1,42) – neposkvrněnou Pannou Marií, novou Evou. Jako požehnání v osobě žije Syn Boží teď požehnání ve světě tím, že stá-
lou jednotou s Otcem v síle Ducha Sva-
tého šíří okolo sebe jenom lásku a dobro.

Evangelisté se výslovně zmiňují, že Ježíš žehnal děti (srov. Mk 10,16). Svým vlastním příkladem uvádí pak Pán také své učedníky do života jako požehnané Boží děti. Vysvětluje jim, že zlo v srdcích lidí se nedá přemoci zlem, nýbrž jenom láskou, a proto požaduje: „Dobrořečte těm, kdo vás proklínají, modlete se za ty, kdo vás hanobí.“ (Lk 6,28)

Otevřené srdce Spasitele jako pramen a svatá eucharistie jako stálý odkaz všeho božského požehnání pro svět

Svého vrcholu dosahuje poslání Ježíšovo k požehnání v jeho utrpení, smrti a vzkříšení. Jako trvalý odkaz všeho božského požehnání ustanovil Pán pro církev večer před svým utrpením svatou eucharistií. Nyní promlouvá jedinečným požehnáním, požehnáním pokrmů nad chlebem, který tím proměnil ve své Tělo: „Když jedli, vzal chléb, požehnal ho,

rozlámal a dával jim se slovy: »Vezměte, toto je mé tělo.« (Mk 14,22) Potom vzal na sebe s láskou všechny kletby světa, aby svět vlastním utrpením vykoupil.

V tom okamžiku, kdy Pán dokonal svoji oběť na kříži a umřel, stali jsme se dětmi Božími – a jak chce vyzvednout evangelista Jan, také dětmi Mariinými (srov. Jan 19,25–27). Na kříži otevřené Srdce Ježíšovo je pramenem, ze kterého proudí do světa veškeré požehnání.

Církev – novozákonní požehnaný lid

Bezprostředně před svým nanebevstoupením žehná vzkříšený Pán naposledy své učedníky: „Pozvedl ruce a požehnal jim. A stalo se, že zatímco jim žehnal, odloučil se od nich a byl nesen do nebe.“ (Lk 24,50–51)

Doprovázení přítomností Ježíšovou po všechny dny až do konce světa (srov. Mt 28,20) a zvláštním způsobem posilování požehnaným darem svaté eucharistie, mají se stát Pánem vykoupení učedníci sami jako děti Boží požehnáním pro svět. Církev se stala novozákonním lidem požehnání. Svým Pánem byli poslání až na konec světa, aby všechny lidi učinili

učedníky Ježíšovými, a tím dětmi Božími (srov. Mt 28,19–20; Sk 1,8). Povolání Abrahámovy tak dosahuje svého cíle.

Naše poslání – šířit požehnání Kristovo po zemi

Radujme se z toho, že Matka Pánova, která se pod křížem stala také naší duchovní Matkou, dnes přichází k nám, aby pomohla každému z nás, abychom poznali své nepopsatelné důstojné povolání k požehnání jako děti Boží, abychom je přijali a rozvíjeli. Jako Matka vynakládá Maria všechny své síly k tomu, aby to povolání, které svým životem dokonale naplnila, se uskutečnilo také v životě jejích duchovních dětí. Vždyť jenom tak, jenom skrze přijetí a rozvinutí povolání, se může uskutečnit spásný plán Boží: V Kristu mají být shromážděny všechny národy země do jediného společenství požehnání skrze Boha! Pak se ale naplní také biblická zaslíbení posledních časů o opravdovém míru (srov. Mich 4,1–5; Iz 2,2–4; Iz 60).

*Z Medjugorje aktuell 3/2015
přeložil -mp-*

Helga-Maria, Medjugorje Deutschland e. V.

Žehnaní je intenzivní forma modlitby. V první řadě je to úkol kněze, ale také každý laik je v podstatě povolán k žehnaní, a to samotným Ježíšem slovy: „Dobrořečte těm, kdo vás proklínají, modlete se za ty, kdo vás hanobí.“ (Lk 6,28) Také v listu k Římanům jsme vyzýváni: „Žehnejte těm, kdo vás pronásledují; žehnejte, neproklínejte.“ (Řím 12,14) A v 1. listu Petrově čteme: „Neodplácejte zlým za zlé, urážkou za urážku. Naopak žehnejte, neboť to je to, k čemu jste byli povoláni, abyste zdědili požehnání.“ (1 Petr 3,9)

V Písmu svatém najdeme nesčetná místa o žehnaní. A Ježíš sám vstoupil na nebe s požehnáním. Každý smí a má žehnat silou víry ve jméno Ježíšovo a v kříž Kristův. Pro každého pokřtěného je žehnaní povoláním, ale zvláště pro rodiče, protože oni mají podíl na tvořivé síle Boží. Oni smí spolupůsobit na novém životě. Který otec, která matka by dnes neměli starost o své děti? Je to často velká svizel. Na to je krásné motto: „Rodičovské po-

Každý je povolán k žehnaní!

žehnaní jde přes hory a doly a najde děti všude.“ Všude, kam děti jdou, jde požehnaní s nimi.

Smíme a máme žehnat!

Velká část lidí je dnes přesvědčena, že se bez Boha obejde, že všechno musejí udělat sami. Tím vzniká mnoho krizí. Existuje přísloví, které říká: „Bez Božího požehnání marné lidské namáhání.“ Co mohu dělat jako jedinec?

Velkou politiku dělají jiní lidé. Požehnáním dal Bůh lidem plnou moc. Každý

Upozornění: Dvanácté pokračování textu ct. Michaela od sv. Augustina *Život podle Mariina vzoru a mariánský život v Marii kvůli Marii* otiskneme až v příštím čísle Světla. Děkujeme za pochopení.

Redakce Světla

pokřtěný patří k tělu Kristovu. Toto kněžství laiků se vykonává skutečně a opravdově žehnaním. Při birmování jsme se stali chrámem Ducha Svatého a jako takoví smíme a máme žehnat. Nikdo není vyloučen, každému je to možné, ať je dítě nebo žena v domácnosti, je jedno, jaké povolání vykonává nebo jestli je žebřák. Také každý nemocný, který jinak nemůže nic dělat, může požehnáním proměnit svět. P. Alfred Delp napsal krátce před svou popravou tato slova: „A co chci nakonec udělat, co jsem tak často dělal svýma spoutanýma rukama a co budu dělat stále raději a více, pokud budu smět dychat: žehnat. Žehnat zemi a lid, žehnat tuto milou zemi v její bidě a vnitřním utrpení. Žehnat církev, aby prameny v ní tekly zase čistěji a světleji. Žehnat řád, aby zůstal pravý a svobodný, věrný sám sobě a věrný svému poslání. Žehnat lidi, kteří mi byli svěření. Žehnat lidi, jimž jsem

► ublížil. Žehnat všem, kteří ke mně byli dobří, často velice dobří.“

Žehnání má trojí účinek

Žehnání je posvátné. Každým požehnáním dostáváme pomáhající milost silou naší víry. Můžeme mluvit o trojím působení požehnání – ochraňující před zlem, hojivé pro tělo a posvěcující duši. Požehnání je něco, co vychází od Boha, co někomu přičku. Takto je možné požehnání počítat také ke skutkům milosrdenství. A o co více žehnáme, o to více se sami stáváme požehnáním.

Naše žehnání musí být celosvětové, neměli bychom nikoho ze svého požehnání vyjmout. Požehnání je vyzářování Boží svatosti a obsahuje veškerou pomoc pro potřeby lidí. Požehnání prorazí takřka všude, nelze je omezovat, proniká všechny hranice. Ba i zlo může dojít skrze požehnání k proměně v dobro. Velmi těžké nám často připadá žehnat ty, kteří nám způsobili utrpení. Ale právě tím se stáváme schopnými odpustit.

Chci tě požehnat!

Jedna z mých milých písní říká: „Chci tě požehnat, nenechám tě nikdy o samotě. A všem, kteří se s tebou setkají, všem máš být požehnáním, máš být požehnáním.“ Proto prosím Boha každý den o milost, abych se stala pro jiné požehnáním.“

A tak bych chtěla každého, kdo čte tyto řádky, požehnat modlitbou svatého Patrika, apoštola Irska:

Pán ať je před tebou, aby ti ukázal tu pravou cestu.

Pán ať je vedle tebe, aby tě vzal do náručí, aby tě chránil před nebezpečím.

Pán ať je za tebou, aby tě ochránil před záłudnostmi Zlého.

Pán ať je pod tebou, aby tě zachytil, když upadneš.

Pán ať je v tobě, aby tě utěšil, když jsi smutný.

Pán ať je okolo tebe, aby tě ochránil, když tě ostatní napadnou.

Pán ať je nad tebou, aby ti požehnal. Tak ať tě žehná dobrotivý Bůh dnes, zítra a vždycky. Amen.

Z Medjugorje aktuell 3/2015
přeložil -mp-

„Navždy“ – je to vůbec možné?

Pět tipů, jak se může zdařit celoživotní manželství

„Jak je možné po celý život milovat?“ ptala se autora v dopise jedna mladá žena: „Navždy – to mi nahání strach. Něco takového je jenom v pohádkách.“ Ve své odpovědi dává Bourceret tyto rady:

Najdi odvahu zavázat se

Velmi snadno ztrácíme ze zřetele, že láska v sobě zahrnuje také rozum a vůli. Pouštět se při uzavírání manželství do lásky, znamená provést volbu, rozhodnout se. Proto se neptají při sňatku snoubenců, jestli se milují, nýbrž jestli chtějí vstoupit do svazku manželského. Opravdové

dobrodružství života ve svobodě spočívá v tom, že se pustí do rizika svázanosti.

„Svobodný je ten, kdo – potom co poznal bez iluzí podstatu lásky, její propasti, její období sucha, její jásot – se vydal na cestu, pevně rozhodnutý vydat se za každou cenu na tuto odyseu, aniž by hleděl na její katastrofy nebo její požehnání, připravený spíše ztrácet než získávat. Připravený ale také získat to, s čím se neobchoduje na žádné burze: nezištný slib závazku brát na sebe dobro i zlo lidského života.“

Uvědom si:

Sezónní výkyvy se vyskytují

Láska má svá roční období. Vyplatí se vědět to tím spíše, když se cykly stále znovu vyskytují a vzájemně se nepodobají. Po jednom jaru může následovat bez varování vpád zimy, zatímco souseď právě prožívá klidnou letní dobu. Stažen sám do sebe prožívá jeden z partnerů dno, boj. Bůh ví, že to potřebuje určitý čas, aby člověk dozrál ve svém vnitřním životě, našel svoji identitu, aby se setkal s druhým, s jeho osobností a s je-

ho rytmem. Opravdový vztah lásky spočívá totiž v tom, přijmout toho druhého v jeho odlišnosti. „Čistá láska znamená navzdory různosti říci ano, ba dokonce si vážit různosti mezi mnou a tím člověkem, kterého miluji.“

Zkrášluj všední den

Aby byl tvůj vztah trvalý, nezapomeň si uchovávat radost z druhého. Jak? Něžností, humorem, důvěrou, malými pozornostmi, vyznáními lásky, zamilovanými víkendy... Ale také pozorností, upřímností, odpouštěním. Nesetrváváním na tom, co druhému vadí, co mu činí bolest, ale říci to partnerovi, mluvit o tom... Musíme po celý život vycházet vstříc jeden druhému.

Poznávej slabosti

Nejprve ty vlastní a pak toho druhého. Bez práce na sobě samém, bez osobního obrácení není láska v dlouhém výhledu možná. Společný život nedává totiž možnost oddělovat problémy zúčastněných. Je zapotřebí překonávat obtíže, vlastní hranice a přijmout omezení partnera, ke kterému došlo různou výchovou, zátěží z minulosti, z důvodů tělesných změn...

Důvodem různých poklesků a nevěrností je představa, že s jiným by to bylo lepší – a přitom si neseme vlastní problémy s sebou jako želva svůj krunýř. „Zkoušky v manželství nejsou vůbec znamením toho, že by dobrodružstvím muselo manželství skončit – právě naopak: Právě teď to bude opravdu napínavé, aby se v něm pokračovalo,“ říká Christiane Singerová. „Je lepší vystavit se roztržce, než předstírat harmonii... Zdánlivý vztah, který se soustřeďuje na to, jak odstranit rozpory, nevede nikam.“

Pusť se do vztahu ve třech

Do vztahu s Bohem. To je velké plus křesťanského manželství: že partneri nejsou sami. Darují se jeden druhému před tváří Boží, slibují, že se budou mít rádi věčnou láskou, tak jako miloval Kristus svoji církev a vydal se za ni. ►

► Dělá na mě velký dojem tato bezpodmínečná láska Boží, kterou nám nabízí jeho milosrdenství, i když my sami jsme ještě tak často nevěrní. Učí nás milovat, aniž bychom od druhého něco očekávali. Není to jednoduchá věc! Ale On je s námi, posiluje nás, když stoupáme na Golgotu, musíme druhému pomoci nést jeho kříž, vysušovat jeho slzy, když pláče. Je to pravda: Často máme dojem, že padneme pod tíží zkoušek života. Ale den za dnem k nám přichází milost svátosti – a bylo by škoda nečerpat z tohoto zdroje, chtít řešit problémy sami, když je tu Pán s námi.

To nejlepší víno rodina teprve dostane - pokračování homilie Svatého otce ze str. 2

Modlitba nám vždycky umožňuje vycházet z ohrádky našich starostí, pokračovat to, co nás trápí, rozrušuje a co nám chybí, a umožňuje nám vcítit se do druhých. Rodina je škola, kde nám modlitba také připomíná, že existuje určité „my“, že bližní je evidentní, žije pod stejnou střechou, sdílí s námi život a má svoje potřeby.

A nakonec Maria jedná. Slova: „Udělejte všechno, co vám řekne“ (Jan 2,5), určená služebníkům, jsou také pro nás výzvou, abychom se dali k dispozici Ježíšovi, který přišel sloužit, a nikoli, aby si nechal sloužit. Služba je kritériem pravé lásky. A tomu učí především rodina, kde se z lásky jedni pro druhé stáváme služebníky. V rodinném lůně není nikdo vylučován. Všichni mají tutéž hodnotu. Vzpomínám si, že se jednou moji maminky ptali, které ze svých pěti dětí má nejraději – nás je pět sourozenců. A ona řekla: Je to jako prsty na ruce. Pokud ublíží tomu, bolí mě to stejně, jako když ublíží tomuto. Maminka miluje svoje děti takové, jaké jsou. A v rodině se sourozenci mají rádi taková, jací jsou. Nikdo není vyloučen. Tam „se učíme žádat o dovolení bez zpupnosti, vyjadřovat dík jako výraz pročitěného docenění věcí, které dostáváme, ovládat agresivitu a chamtivost a žádat o prominutí, když uděláme něco špatného, když se diskutuje, protože v každé rodině se diskutuje. Problémem je požádat o odpuštění. Tato malá gesta upřímné laskavosti pomáhají vytvářet sdílenou kulturu života a úcty k tomu, co nás ob-

Abych se vrátil k tomu „navždy“, které jste zmínila ve svém dopise, a k nutným etapám vyzrání v manželském životě, chtěl bych ukázat na závěr na obraz svatby v Káně, o kterém se zmínil Benedikt XVI.: Papež srovnává počáteční zamilovanost s „prvním vínem“, které se hostům předkládá nejdříve. Ta se musí proměnit v „druhé víno“, které dozráním získává svoji kvalitu: je to „v plnosti dospělá láska“ – a toto druhé víno je „lepší než to první“.

Z VISION 2000 - 3/2015
přeložil -mp-

klopuje.“ (*Laudato si'*, 213) Rodina je nejbližší nemocnicí, když někdo onemocní, ostatní o něho pečují, dokud to jde; rodina je první školou pro děti, nezbytnou oporou pro mládež a nejlepším útlukem pro staré. Rodina je obrovské sociální bohatství, nemůže ji nahradit žádná jiná instituce, je nutno jí pomáhat a zvelebovat ji, aby se nevytratil správný smysl služeb, které společnost občanům poskytuje. Tyto služby, které společnost poskytuje občanům, totiž nejsou formou almužny, nýbrž autentickým „sociálním dluhem“ ve vztahu k rodinné instituci, která je základem a přináší mnoho obecnému dobru.

Rodina tvoří také malou církev, „domácí církev“, která kromě toho, že dává život, předává něhu a božské milosrdenství. V rodině se víra mísí s mateřským mlékem: zakoušení rodičovské lásky přibližuje Boží lásce.

V rodině – toho jsme všichni svědky – se dělají zázraky s tím, co je, tím, čím jsme, s tím, co kdo má k dispozici; častokrát to není ideální, není to tím, o čem sníme a ani tím, co „by mělo být“. Je tu jedna drobnost, která by nás měla přimět k zamyšlení: Nové víno svatby v Káni, které tak chválil správce svatby v Káni Galilejské, se rodí v kamenných džbánech určených k očišťování, to znamená v místech, kde všichni odkládají svůj hřích, tedy v tom nejhorším místě: „Kde se rozmnožil hřích, tam se v míře daleko štědrěji ukázala milost.“ (Řím 5,20) V každé z našich rodin i ve společné rodině, kterou všich-

ni tvoříme, se nic neodpisuje, nic není neúčinné. Těsně před zahájením Jubilejního roku Milosrdenství pořádá církev řádné zasedání biskupské synody věnované rodinám, aby uzrálo pravé duchovní rozlišování, nalezla se konkrétní řešení a poskytla se pomoc v mnoha těžkostech a vážných výzvách, kterým dnes musí rodina čelit. Vybízím vás, abyste zintenzivnili svoje modlitby na tento úmysl, aby dokonce i to, co se nám jeví nečistým, pohoršuje nás či děsí, Bůh nechal projít svojí hodinou a proměnil v zázrak. Dnešní rodina potřebuje tento zázrak.

Celá tato událost se začala, protože „už neměli víno“, a všechno se mohlo uskutečnit, protože jedna žena – Panna Maria – byla pozorná, dovedla svěřit svoje starosti do rukou Božích a jednala moudře a odvážně. Není však méně hoden zmínky jeden detail, totiž konečný výsledek: vychutnávali to nejlepší víno. A to je dobrá zpráva: nejlepší víno je to, které se teprve bude pít; to, co je nejlahodnější, nejhlubší a nejkrásnější, rodina teprve dostane. Přejde čas okoušení každodenní lásky, kdy naše děti znovu objeví prostor, který sdílíme, a staří budou mít podíl na každodenních radostech. To nejlepší víno je v naději a dostane se každému, kdo má odvahu mít rád. A v rodině musí být odvaha mít rád, musí být odvaha milovat! A toho nejlepšího vína se bude dostávat, i kdyby všechny možné ukazatele a statistiky říkaly opak. Nejlepší víno se dostane těm, kteří se dnes dívají na to, jak se všechno hroutí. Šeptejte si to a věřte: to nejlepší víno přijde, šeptejte to každý ve svém srdci: „To nejlepší víno přijde!“ A šeptejte to zoufalým a znechuceným. Mějte trpělivost, mějte naději, číňte to jako Maria: modlete se, jednejte a otevírejte srdce, protože to nejlepší víno přijde. Bůh se vždycky přibližuje těm, kteří zůstali bez vína a mají k pití pouze sklíčenou mysl. Ježíš upřednostňuje to nejlepší víno pro ty, kteří si z toho či onoho důvodu nyní uvědomují, že rozbili všechny svoje džbány.

A jako nás k tomu vybízí Maria, číňme „všechno, co On nám řekne“, a budme vděční, aby nám v této naší době a v této naší hodině toto nové a lepší víno vrátilo radost rodiny, radost žít v rodině.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikan

Medžugorje je nadějí pro tento svět

Kurt Seinitz je po desetiletí vedoucím zahraničněpolitické redakce listu Kronenzeitung ve Vídni. V roce 1983 uveřejnil jako jeden z prvních politických publicistů v Rakousku velkou sérii článků o zjeveních v Medžugorje a přispěl tak podstatně k mezinárodní informovanosti o zdejších událostech. Dne 16. 11. 2014 vedl ve Vídni s vizionářem Ivanem Dragičevićem následující rozhovor.

Ivane, můžeš nám popsat, jak zjevení probíhá, jestli vstupuješ do sféry Gospy, nebo jestli ona přichází k tobě?

Vidím Gospu trojrozměrně, tak jako vás tady, a mluvím s ní jako s vámi. Mohu se jí dokonce dotknout. Rozhovor s ní je oboustranný, ona mluví se mnou a já s ní. Mohu se vždy ptát, na co chci. Při každém setkání doporučuji do její ochrany zvláštním způsobem nemocné. Gospa mi dává poselství pro svět, pro mne osobně a pro moji rodinu. To je to nejdůležitější, co se při zjevení děje.

Můžeš nám popsat, jak probíhá příchod Gospy?

O co více se blíží příchod Gospy, o to více to cítím. Před příchodem samotným vidím nejprve silné světlo, ale není to takové světlo, jaké máme tady na zemi. Je to nebeské světlo. Někdy přichází s ní také část nebe a vidím rovněž anděla. Ona přichází vždycky na oblaku. Má oblečený šedivý oděv, bílý závoj, má modré oči, růžové tváře, černé vlasy a na hlavě korunu z hvězd. Když Gospa přijde, začíná čas extáze a pak už nic nevidím, ani před sebou, ani za sebou. Necítím ani čas, ani prostor. O čtyřech velkých církevních svátcích přichází Gospa ve zlatém oděvu, a to o Vánocích, o Velikonocích, o výročí zjevení a na své narozeniny.

Můžeš říci všechno, o čem s Gospou mluvíš?

Mnoho věcí, o kterých mluvíme, zůstává mezi námi dvěma. Ale to, co se týká světa, a to, o čem Gospa říká, že to mohu světu říci, říkám ihned po zjevení. To druhé, co nám Gospa zvláště svěřuje, to nesmíme říci, dokud nedostaneme svolení. Jde o deset tajemství, která se týkají budoucnosti světa, církve a místa Medžugorje.

Smiš se ptát Gospy na všední události, které se odehrávají ve světové politice?

Nejenom že se jí ptám, ona sama mluví o dnešní situaci ve světě. To se děje v 90 % případů během zjevení.

Mě osobně fascinuje, že její poselství jsou vždycky poselství míru.

To je klíčové poselství, co nám Gospa v Medžugorje zjevuje. Proč? Mír je základem, na kterém by Gospa chtěla vystavět živý strom. Jak bychom mohli mít rádi jiné

Ivan Dragičević (vpravo) v rozhovoru s Kurtem Seinitzem a Dr. Maximiliánem Domejem 16. 11. 2014 ve Vídni

lidi, kdybychom neměli mír? Jak bychom mohli odpouštět, kdybychom neměli mír? Jak bychom mohli milovat, kdybychom neměli mír? Jak bychom se mohli otevřít Duchu Svatému, kdybychom neměli mír? Odkud přicházejí války? Přicházejí právě z lidského srdce, protože nenávidí, protože požaduje cizí, protože požaduje více. Lidské srdce není tedy naplněné mírem Božím. Pak je nevyhnutelné, že dochází k válkám, vraždám a všemu špatnému na tomto světě. Takové srdce nemůže přijmout Boží mír. Gospa mluví také velmi mnoho o modlitbě, vždyť modlitba a mír nemohou být jedno bez druhého. Modlitba živí mír, proto mluví Gospa dokonce více o modlitbě než o míru.

Co je smyslem modlitby?

Modlitba je srdcem a duší naší víry. Bez modlitby umírá lidský duch. Proč je svět, ve kterém žijeme, takový, jaký je?

Proč jsou lidé, kteří řídí státy, tak prázdní? Řekl bych, že to je duchovní nemoc, protože se nenamáháme o svého ducha, ale jenom o svoje tělo. Proto není bez duchovního uzdravení člověka, bez duchovního uzdravení rodiny žádný lepší svět.

Deset let po prvním zjevení začala válka v Jugoslávii. Právě v Medžugorje, v oáze míru, nebyla žádná válka. Bylo to náhodné?

Také na tom je vidět, jak velmi Gospa chránila Medžugorje jako „oázu míru“. Válka zuřila okolo, ale nebyla v Medžugorje samotném. Od roku 1981 přicházela Gospa denně a druhý den zjevení byla její slova: „Milé děti! Já jsem Královna míru. Přicházím k vám, protože vám chci přinést mír. Posílá mě můj Syn.“ A Gospa mluvila slova „mír, mír, mír“. „Ať nastá-

ne mír mezi lidmi a Bohem a mezi lidmi navzájem. Milé děti, tento svět a lidstvo je ve velkém nebezpečí a hrozí mu sebezničení.“ O deset let později se staly ty strašné události. Po deset let nás Gospa upozorňovala na to, co nás čeká. Ale my jsme byli slepí, hlouzí a němí a nepochopili důležitost tohoto volání.

Cítíte jste tenkrát jako děti, že na stát, ve kterém jste žili, mají přijít zlé věci?

V tom ohledu už byl v Jugoslávii komunismus, bylo v mnoha věcech viditelné, že dojde k velikému napětí. Také nový prezident prohlásil, že by se zjevení v Medžugorje měla co nejdříve zarazit. Rovněž zdůrazňoval, že prý Gospa přišla proto, aby svrhla komunismus. O tom Gospa nic neříkala a my jsme nevěděli, jaký je její plán. Ale ona jenom zvala k modlitbě a říkala: „Milé děti, modlitbou můžete také zabránit válkám a katastrofám.“

► Ale my jsme tenkrát nechápali, že by se to u nás mohlo stát. Já nevím, jestli někdo z nás vizionářů, kněží, politiků pomyslel na to, že by se to mohlo stát u nás.

Ale mohl přesto někdo tušit, že by k tomu mohlo dojít?

Rok před začátkem zjevení Gospy v Medžugorje zemřel jugoslávský prezident Tito. Už tenkrát se začal komunismus lehce drobit, protože jednotu mohl udržet jen Tito. Už při volbě nového prezidenta bylo cítit mnoho nepokoje. Bylo zřejmé, že se Jugoslávie jako celek nebude moci udržet. Ale uvnitř státu samotného se nepomýšlelo na válku, spíše se očekávaly útoky zvenčí. Díky zjevením Gospy v Medžugorje se začalo myslet na to, že by mohlo dojít k válce, a přesně deset let po začátku zjevení byla válka nevyhnutelná.

Proč zvolila Gospa za místo zjevení právě Medžugorje?

Tuto otázku jsem Gospě nikdy nepoložil a Gospa sama o tom nikdy přímo nemluvila. Pokud si vzpomínám, řekla Gospa v prvních dnech zjevení jednou Mariji nebo Vicce, že si zvolila toto místo, protože lidé zde velmi trpěli, byli pronásledováni a kvůli své víře vražděni: Od roku 1945 v době komunismu bylo komunistickou mocí zavražděno 77 kněží. A nejenom kněží, také ostatní věřící byli pronásledováni a vražděni jenom proto, že byli katolíky.

Oficiální církev působí poněkud těžkopádně, když jde o fenomén Medžugorje. Na jedné straně je si Vatikán vědom, že mnoho poutníků ročně navštěvuje Medžugorje, na druhé straně je skutečnost, že zjevení nebyla ukončena, ale stále pokračují.

Především nejsem kompetentní osobou, která by o tom mohla něco mluvit, ani nemohu zasahovat do věci církve. My jako vizionáři jsme udělali všechno, co se týká přezkoumání, a každý z nás byl osobně ve Vatikánu před vatikánskou komisí. Tam jsme odpověděli na řadu různých otázek. V průběhu všech těch let prováděli s námi největší experti medicíny a teologie mnohá vyšetření v průběhu zjevení. Všechny tyto nálezy a názory vědců jsou ve Vatikánu. My víme, že církve, když se jedná o zjevení, je velmi

Ivan Dragičević v Dómě sv. Štěpána ve Vídni 16. 11. 2014

opatrná. Církev potřebuje čas, a my se modlíme za tuto záležitost.

Mnozí odpůrci Medžugorje se pokoušejí stále psát a rozšiřovat jenom záporné věci o Medžugorje.

Dnešní média jsou tak silná, že velmi rychle rozšiřují informace bez pravých důkazů. Když to čteme, velmi tím trpíme, protože vidíme zlobu těchto lidí. Lidé, kteří tyto věci píší, už vědí, co musí psát, aniž by cokoli viděli, protože píšou z rozkazu někoho, a to bez jakéhokoliv důkazu. Tady bych chtěl uvést jenom jeden příklad: Náš biskup si v minulých letech nikdy nezavolal některého z nás vizionářů, aby s ním promluvil. Měli jsme příležitost mluvit osobně s tolika biskupy a kardinály z celého světa, s našim biskupem ale do dneška ještě nikdy.

Věřím, že je to velmi špatné, když není žádná komunikace mezi biskupem, vámi vizionáři a farností.

Už 33 let trvají zjevení a farnosti v Medžugorje nebylo nikdy předepsáno, jak by měla být vedena. Kněží se sami zorganizovali, aby Medžugorje mohlo fungovat jako farnost a také jako poutní místo. To Vatikán ví, a já si myslím, že tato poslední vatikánská komise na tom pracuje. Co z toho vzejde, nevím, ale vím, že podle farní statistiky přichází do Medžugorje více než milion poutníků, kteří potřebují pastorační péči.

Nemáte strach z budoucnosti?

Už jsem řekl, že některé věci, které nám Gospa sdělila, jsou tajemstvím a souvisejí s budoucností světa a církve. Co se týká tajemství, která nejsou dobrá, musíme se modlit a začít se měnit, abychom se jim mohli vyhnout. Dnes vidíme negativní znamení ve světě, nepokoje, války, které se už zítra mohou rozšířit.

Právě proto nám Gospa říká, že musíme vnášet do tohoto světa nového ducha, že musíme začít dialog. Je lépe po dobu jednoho roku o míru diskutovat, než jeden den vést válku. Válka je vždycky boj mezi dobrem a zlem, mezi Bohem a satanem. Proto nám Gospa říká po všechny ty roky, co máme dělat. Žel, ve světě vládne velká nespravedlnost. Mnoho států vyrábí tolik zbraní, které budou jednoho dne zabíjet, na druhé straně je mnoho lidí, kteří umírají hladem.

Problém ve světě je dnes proto tak velký, že se neumíme vzájemně podělit. A proto existují dnes války civilizací a náboženství, které jsou velkým nebezpečím pro celý svět.

Mluvila Gospa někdy přímo o válkách?

Gospa nemluvila nikdy přímo o válkách. Její poselství je univerzální. Ona nás miluje všechny, protože my všichni jsme pro ni důležití. U ní nejsou žádné vyloučení, ona nehledí na barvu kůže. Všechny války, také ty, které máme dnes, přinášejí vnitřní nenávisť jedněch vůči druhým, což vede ke strašným masakrům, jako uřezávání hlav, které se neslučují s naší civilizací.

Toto vede k úplnému ožebračení, zklamání a zničení. Medžugorje nepatří jenom katolíkům, je pro celý svět. Do Medžugorje přicházejí lidé různých věroučných směrů, národností a ras.

Proto vidím Medžugorje jako „spojené národy“, které se modlí za celý svět. Medžugorje je dnes injekcí pro budoucnost, pro lepší svět. Když člověk vidí všechny ty mladé lidi, kteří jdou na hory se modlit, pak cítí ve vzduchu, že tento svět má budoucnost.

Proto je Medžugorje nadějí pro tento svět a Gospa je vytrvalá v tom, že nám dává naději, abychom ani my neztráceli naději.

Ivane, ty jsi také dnes přijel zase do Rakouska a do Německa. Jak jsi prožil tato setkání?

Během této doby, od úterý do neděle, bylo všechno velmi pěkné. Bylo cítit ducha Medžugorje zvláštním způsobem na každém místě, počínaje Innsbruckem, přes Paderborn až do Vídně. V Tyrolích bylo setkání ve wiltenerské bazilice, bazilice míru, kde jsme se modlili společ-

► ně s mnoha kněžími a biskupem a znovu jsme uvažovali o poselstvích, kterými nás Gospa volá. Také v Paderbornu to bylo velmi pěkné. Tam mne přijal v pátek v 11 hodin světící biskup Matthias König a měli jsme velmi příjemný rozhovor, který trval více než dvě hodiny. Ke spokojenosti arcibiskupa jsme si vyměnili zkušenosti o Medžugorje a o tom, k čemu nás Gospa volá v průběhu těchto let.

Byl jsi tedy v pátek v Paderbornu a v sobotu jsi byl už okolo 16. hodiny ve vídeňském Dómě sv. Štěpána. Můžeš nám popsat, jaké to bylo ve Vídni s kardinálem Christophem Schönbornem a s mnoha věřícími?

Medžugorský den ve Vídni byl velmi krásný, bylo opravdu možné vnímat ducha Medžugorje při mši svaté a při modlitbě, která trvala od 16 do 22 hodin. V těchto šesti hodinách jsme se dotýkali podstaty toho, co nám Gospa v Medžugorje nabízí, a to je nebe. Gospa nám nabízí toto nebe už po 33 let každý den. Při setkání jsme mohli všichni cítit, co po nás Gospa skutečně chce. Řekl bych, že každý rok, když se ve Vídni s kardinálem Schönbornem shromáždíme, je cítit nové probuzení, nové povstání. Gospa nás probouzí v těchto 33 letech, povzbuzuje nás a utěšuje a dává nám novou sílu jít dál. Při tomto setkání jsem měl příležitost o mnohém mluvit s kardinálem v soukromí, o čemž bych se tady nechtěl zmiňovat. U pana kardinála byla vidět velká radost a během kázání řekl, že se v Dómě po celý rok nikdy tolik lidí nesešlo jako na medžugorském setkání. Tato jeho slova potvrzují jeho radost a spokojenost, protože se v Dómě shromáždilo tolik lidí jako o Vánocích. Přál bych si, aby všichni lidé, kteří byli v Dómě, přinesli tohoto ducha obnovy do svých rodin, ale nejenom do svých rodin, ale aby všechno, co viděli a zažili, přenesli na lidi, které mají ve svém okolí.

Zmínil ses, že pan kardinál při kázání řekl, že Dóm během celého roku nebyl nikdy tak plný jako při medžugorských modlitbách za mír.

Tak je tomu nejenom ve Vídni, ale na celém světě. Všichni biskupové a kněží říkají, že se většina lidí shromáždí v kostele, když se koná medžugorský modlitební večer. Vidím to a prožívám jako vizionář nepřetržitě na všech svých cestách

po celém světě. Co bych ale v souvislosti se setkáním chtěl zvláště zdůraznit, je skutečnost, že já, kamkoliv přijdu, najdu nové Medžugorje. Chtěl bych tím říci, že ti, kteří byli v Medžugorje a pak se vrátili do svých farností, dosáhli toho, že v jejich farnostech se z programu Medžugorje stále žije. To jsou ony plody z Medžugorje, které se den ode dne ve světě stále šíří.

Po modlitebním setkání, které trvalo skoro šest hodin, jsem u mnoha lidí pozoroval, že jim vůbec nebylo zatěžko být tak dlouho v kostele. Všichni ti, kteří se modlili, na jeden den vystoupili ze svého všedního dne a prožili den duchovní obnovy.

Po setkání jsem mluvil s více lidmi, kteří byli velmi nadšení, především tím, co se stalo v Dómu. Ale je zajímavé zmínit se o jednom Chorvatovi, který přišel ke mně a řekl mi, že celý večer plakal radostí, protože skutečně cítil blízkost Matky. Zvláště při mši svaté cítil přítomnost Ježíšovu pod způsoby chleba a vína. To je tedy síla z Medžugorje: potkat Matku a Ježíše ve mši svaté.

Není žádnou vzácností, že Medžugorje při takovém setkání povzbudí lidi k jinému smýšlení, než je to všední, kdy se lidé starají o svoji přítomnost a budoucnost.

Největším plodem Medžugorje je duchovní obnova světa a lidstva. Na tom chce Gospa vystavět budoucnost církve a světa. Aby se toto stalo, musíme sami změnit sebe a svá srdce, musíme se obrátit a stát se živými znameními v naší rodině, v církvi nebo na jiném libovolném místě. Když to tak bude pokračovat, budeme se modlit a následovat Gospu v její škole, uvidíme, že Medžugorje vydá ještě více ovoce.

Ivan Dragičević v Dómě sv. Štěpána ve Vídni 16. 11. 2014

Gospa nás volá už 33 let a volá vytrvale. Jak bychom měli na její vytrvalost odpovět?

Neodkladně! Nesmíme to odsouvat, nýbrž musíme s tím začít okamžitě, uvádět poselství, která nám Gospa dává, do života. Poselství nejsou nic jiného než evangelium, které nám její Syn zanechal. Doba, v níž žijeme, je dobou rozhodnutí, které musíme učinit ihned. Nesmíme je odsouvat a čekat na zítřek. Musíme říci dnes, že chceme být lepšími, že změňme to, co není dobré. Musíme uznat své chyby a zanedbání. Musíme poznat, co nás spoutává, že nepřijímáme všechno, co nám Gospa nabízí a dává. Když odložíme řetězy okolo srdce a věci, které nás zotročují, pochopíme jistě lépe poselství Gospa. Dokud neuvidíme sami sebe a své chyby, své hříchy, nebudeme moci přijmout poselství Gospa tak, jak chce ona. Musíme vidět sami sebe: vidět, kdo jsme, co jsme a co je naším cílem. Gospa nás učí, abychom otevřeli svá srdce Duchu Svatému. Musíme odpouštět, změnit se, ať je to obtížné, jak chce. Mnohá rozhodnutí se dělají těžce. Není lehké opustit své návyky, ale jestliže se chceme stát lepšími, nemůžeme bez jejich zřeknutí pokročit. Když chceme mít zdravou rodinu, musíme vykonat mnoho výše uvedených věcí.

Můžeme se dnes osvobodit z pout materialismu a proniknout do oblastí duchovní, a jak?

Je to samozřejmě možné. Člověk je jistě svojí přirozeností velmi upoután na to materiální, ale je současně také duchovní bytostí. Proto může a musí člověk za všech okolností udržovat rovnováhu mezi materiálním a duchovním. Každý, komu se to nepodaří, propadá zcela tomu materiálnímu. Pak ztrácí také svoje lidské hodnoty, protože lidské hodnoty nejsou vázány na hmotné věci, nýbrž jen na duchovní. Proto je duchovní prvek v člověku velmi důležitý. Není to jednoduché, je to zdlouhavý proces, který potřebuje čas a trpělivost.

Proto nesmíme dovolit, aby čas uběhl, nýbrž musíme, jak už bylo řečeno, začít ihned. Často říkáme: udělám to zítra, pak pozítří – ale nestane se nic. A tak uběhne čas. S některými věcmi musíme začít okamžitě. Pak vyloučíme tyto negativní jevy, které se mohou vyskytnout.

Z Medžugorje 116/2015 přeložil -mp-

Vychovávat v duchu sv. Dona Boska (3)

Význam zdravého prostředí

Významným prostředkem pro výchovu v duchu Dona Boska bylo vytvoření takového prostředí, které samo předcházelo dopouštění se prohřešků. Don Bosco ve svých pokynech napsal: „Je třeba dát velký pozor, aby se nedostaly do ústavu knihy, kamarádi nebo osoby, které vedou špatné řeči.“⁽¹²⁾ Dobré prostředí ještě není sice samo o sobě výchovnou činností, ale jde o účinný prostředek, který skutečnou výchovu podporuje.

Don Bosco jako mladý kněz přicházel do prostředí, ve kterém mládež žila. Byly to továrny, učňovské dílny, kde mladí mezi zhrubými dospělými slyšeli často neslušné řeči, na noc přebývali ve špinavých noclehárnách, ponechání bez jakékoliv péče, mravní nebo náboženské výchovy. Ještě horší byla situace pro ty, kteří se kvůli nějaké krádeži dostali do vězení pro mladistvé.

Don Bosco si uvědomoval velkou nespravedlnost, se kterou jednala s mladými lidmi rychle se rozvíjející a měnící se společnost. Postupně se rozpadaly staré struktury venkovské komunity a do velkých měst přicházelo ohromné množství lidí za prací v továrnách. Společnost nejen že nijak nechránila ani nepodporovala dospívající městskou mládež, ale vytvořila tuhý registr přestupků, za které následovalo zcela nevhodné vězení pro mladist-

vé. Don Bosco si uvědomoval, že nikoliv donucováním za mřížemi, ale ve svobodném a přátelském prostředí je možnost mladé lidi vychovávat. Nezbytným předpokladem pro zdravou výchovu bylo tedy vytvořit mravně spolehlivé zázemí.⁽¹³⁾

Aby toto prostředí nemohlo být narušeno případnými nově přicházejícími hochy ze zkaženého prostředí, musel být Don Bosco naprosto nesmlouvavý vůči každému vědomému porušení kázně. Jinak dobrotivý kněz byl proto zcela neúprosný vůči tomu, kdo chtěl v jeho oratoři špatně působit na své vrstevníky, a v případě, že provinilec nejevil snahu se polepšit, bylo třeba jej propustit. Stejně tak nekompromisní byl vůči jakýmkoliv pokleskům v oblasti sexuality. Všechny zdroje pohoršení, zejména nemravnou literaturu, bylo třeba z dosahu mládeže odstranit.

Prostředí oratoře mělo prakticky zabránit pokleskům, kterých se mohli chlapci z lehkomyšlnosti, slabosti a nikoliv zlé vůle dopustit. Když jednoho svátečního dne ukradli dva hoši ze spíže jablka, neboť koš s jablky byl postaven blízko okna, které kuchyňský personál zapomněl zavřít, Don Bosco upozornil, že vina leží spíše na kuchyňském personálu, jelikož dal chlapcům příležitost dopustit se poklesku. Don Bosco v tomto ohledu kladl na vychovatele a asistenty velké nároky.⁽¹⁴⁾

Již padla zmínka, že sport a pohybová aktivita byly v salesiánské oratoři vy-

soce ceněným výchovným prostředkem. Sport se neprovozoval jen v prostorách oratoře, ale pravidelně se pořádaly výlety do přírody. Někdy výlety trvaly i několik dní, ba i týdnů. Vždy se pochodovalo v malých skupinkách za zpěvů písní. Don Bosco výpravy doprovázel i vyprávěním o historii míst, kam zavítali. Na vhodném místě sloužil mši svatou. Podobně Don Bosco doporučoval věnovat se divadlu a hudbě. Chlapci secvičovali různá dramatická díla; mnohá z nich sepsal sám Don Bosco.⁽¹⁵⁾

V oratoři se pochopitelně náležitě slavily křesťanské svátky, jejichž středem byla slavnostní mše. Při ní se všichni nějak zapojili, a to buď jako ministranti, nebo bohoslužbu doprovázeli zpěvem či hrou na různé hudební nástroje, či zdobili kostel květinami a podobně. O svátcích následoval též slavnostní oběd a odpoledne nějaké dramatické představení. Večer Don Bosco občas připravil malou senzacii, kterou byl ohňostroj.

Samozřejmě, že v oratoři Dona Boska nechybělo ani studium, práce v dílnách, v domě, čas na přípravu úkolů. Obsah látky, kterou měli chlapci v salesiánských školách zvládnout, se nelišil od dobového standardu. Naopak jej v mnohém převyšoval. Velké množství mládeže bylo v této době stále ještě bez školní docházky a nemálo lidí v Itálii bylo v polovině 19. století negramotných. Zpestření sportem a hudbou mělo sloužit k tomu, aby si hoši odpočinuli od svých rutinních prací a školních povinností a mohli je pak plnit o to lépe.

Význam slova vychovatele

Slovo vychovatele je jedním z nejdůležitějších prostředků výchovy. Při jednání s chlapci proto bylo třeba obzvlášť dbát nejen na to, co vychovatel říká, ale také jakým způsobem, jakým tónem hlasu to říká. V preventivním systému se proto velmi doporučuje, aby vychovatel nejednal se svými svěřenci nikdy poručnický. Napomínat měl spíše mírně. V opačném případě by byl výsledek takový, že by se hoši stavěli na odpor a poslouchali by jen z donucení a nikoliv proto, že to, co vychovatel říká, je rozumné a pro ně dob-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

pozdvihl oči a uviděl, jak k němu přichází velký zástup, řekl Filipovi: „Kde nakoupíme chleba, aby se ti lidé najedli?“ To však řekl, aby ho zkušel, protože sám dobře věděl, co chce udělat. Filip mu odpověděl: „Za dvě stě denárů chleba jim nestačí, aby se na každého aspoň něco dostalo.“ Jeden z jeho učedníků – Ondřej, bratr Šimona Petra – mu řekl: „Je tu jeden chlapec, ten má pět ječných chlebů a dvě ryby. Ale co je to pro tolik lidí?“ Ježíš řekl: „Postarejte se, ať se lidé posadí!“ Bylo pak na tom místě mnoho trávy.

Posadili se tedy, mužů bylo asi pět tisíc. Potom Ježíš vzal chleby, vzdal díky a rozdělil je sedícím; stejně i ryby, kolik kdo chtěl. Když se najedli, řekl učedníkům: „Seberte zbylé kousky, aby nepřišlo nic nazmar!“ Sebrali je tedy a bylo to plných dvanáct košů kousků, které po jídle zbyly z pěti ječných chlebů. Když lidé viděli znamení, které udělal, říkali: „To je jistě ten Prorok, který má přijít na svět!“ Ježíš poznal, že chtějí přijít a zmocnit se ho, aby ho prohlásili za krále. Proto se za se odebral na horu, úplně sám.

► ré. Vychovatel měl spíše radit a doporučovat, a to slovy – jako například: „Udělaloby mi radost, kdyby...“, „Dovol, abych tě na něco upozornil...“, „Mohl bys mi pomoci...“ apod. Výsledkem takového přístupu je, že hoši poslouchají proto, že se sami přesvědčí, že to či ono je správné a rozumné, a nikoliv jen proto, že to tak musí být. Vychovatel měl být i při řešení složitých výchovných problémů vždy laskavý a přívětivý, aby si chovanec vždy mohl být jistý, že vychovatel ho nepřestává mít rád.⁽¹⁶⁾

Hoši mohli kdykoliv přijít za svým vychovatelem a pro rozhovor se svěřenci byly každá příležitost i každé místo vhodné. Chovanci měli často sami přicházet, aby hovořili se svými vychovateli o všem, co jim leželo na srdci. Pokud se nějaký delší čas vyhýbali rozhovoru, vycházel sám vychovatel hochům vstříc. Vždycky pro ně měl přátelské slovo povzbuzení. Don Bosco to nazýval „slůvkem do ucha“. Většinou šlo o nějaké mravní nebo náboženské povzbuzení, které bylo vždy určeno jen pro jednotlivce, jako například: „Buď hodný, a jednou budeme společně v nebi.“ – „Chtěl by ses stát dobrým a spokojeným člověkem? Tak myslí často na Boha.“ – „Nebe není pro lenochy.“ – „Byl bys připraven, kdybys tuto noc zemřel?“ apod.⁽¹⁷⁾

Uplatnění trestů a odměn

Preventivní systém je postaven na protikladu se systémem represivním. Z toho je patrné, že ve výchovné praxi Dona Boska tresty jako sankce za překročení normy nemají vůbec místo. Trestů se tedy používá jen jako prostředků k nápravě a polepšení. Don Bosco si uvědomoval, že tresty jako represivní prostředky sice někdy mohou zjednat pořádek, ale většinou za cenu ztráty důvěry a otevřenosti chovance k vychovateli. Pokud se chlapec dopustí nějakého poklesku, většinou se tak děje nikoliv ze zlé vůle, ale spíše z morální slabosti, nehotového charakteru, což Don Bosco označoval spíše jako stav duše, která je nemocná. Trest má být proto výlučně prostředkem k uzdravení.⁽¹⁸⁾

V každém případě měly být z trestů vyloučeny všechny tresty tělesné. Vychovatel nikdy nesmí s provinilcem jednat v afektu: „Jakékoli bití, klečení v bolestné poloze, tahání za uši a jiné podobné tresty

Sv. Don Bosco

jsou naprosto nepřijatelné; silně popuzují chlapce a jsou nedůstojné vychovatele. Zabývám se mládeží dobrých čtyřicet let a nepamatuji se, že bych byl užíval takových trestů. A přece jsem s Boží pomocí dosáhl nejen toho, co bylo nutné, nýbrž i toho, co jsem si pouze přál. A dosáhl jsem toho i u chlapců, kteří zdánlivě nedávali žádnou naději na polepšení.“⁽¹⁹⁾

Současně Don Bosco dbal, aby trest nebyl pro dotčené ponižující, a proto se každé pokárání mělo konat mimo kolektiv ostatních žáků. Rozhodně bylo třeba se varovat všech exemplárních trestů pro výstrahu ostatním: „Mimo velmi vzácné případy ať se nikde nekárá a netrestá veřejně, nýbrž soukromě, stranou kamarádů a s největší rozvážností a trpělivostí, aby žák na základě rozumových a náboženských důvodů uznal, že si počínal špatně.“⁽²⁰⁾

Aby trest měl uzdravující charakter, bylo tedy třeba, aby provinilec svoji vinu uznal a z vlastního rozhodnutí mohl nad spáchaným skutkem vzbudit lítost. Nejčastějším trestem byl zákaz zúčastnit se her. Někdy Don Bosco záměrně toho, který se nějak provinil, po dobu jednoho dne zcela ignoroval. Tedy nereagoval na jeho dotazy a tak dal provinilci najevo, že s jeho chováním není spokojen. K tomu občas stačil jen přísný pohled a odepřené projevy přízně.

Nejtěžším trestem bylo vyloučení z oratoře. K němu však docházelo jen tehdy,

když hrozilo vážné výchovné nebezpečí pro ostatní chovance a dotčený se zdál být nenapravitelným. Avšak i v tom případě neměl propuštěný vidět ve svém vychovateli člověka, který v něj zcela ztratil důvěru. Naopak měl odcházet s vědomím, že v oratoři pro něj chtěli jen to nejlepší, s tím, že pokud se bude chtít polepšit, bude se moci vrátit.

Výchovnému uplatnění odměn je v preventivním systému věnován poměrně malý prostor. Pochvala měla vždy spočívat v uznání nějakého mravního jednání nebo výkonu chovance. Don Bosco se nejčastěji vyjadřoval pochvalně o chlapcích ve své oratoři jako celku. To mělo za cíl především to, aby se ti, kterým by se jmenovitě dostalo pochvaly, nedostali do pokušení morálně a nábožensky zvlažnět nebo se povyšovat nad ostatní a aby pro zbývající hochy pak nenastalo nebezpečí, že budou pochváleným závidět. Pokud Don Bosco uděloval pochvalu jednotlivcům, nejčastěji to bylo mezi čtyřma očima nebo velmi diskrétním, ale o to vroucnějším způsobem, jako například laskavý pohled, vrle stisknutí ruky apod.

(Pokračování)

Poznámky:

⁽¹²⁾ Stanovy Společnosti svatého Františka Saleského, Praha: Československá salesiánská provincie, sine dato [cca 1991], příloha: Poznámky Dona Bosca k preventivnímu systému při výchově mládeže.

⁽¹³⁾ Bosco, Teresio: *Zeichen der Liebe Gottes. Porträts aus der Don Bosco Familie*, München 2000, s. 14.

⁽¹⁴⁾ Endres, Nikolaus: *Don Bosco. Erzieher und Psychologe*, München 1966, s. 46.

⁽¹⁵⁾ Ricaldone, Peter: *Der Heilige Johannes Bosco als Erzieher*, München 1956, s. 183–196.

⁽¹⁶⁾ Endres, Nikolaus: *Don Bosco. Erzieher und Psychologe*, München 1966, s. 57.

⁽¹⁷⁾ Ricaldone, Peter: *Der Heilige Johannes Bosco als Erzieher*, München 1956, s. 70.

⁽¹⁸⁾ *Tamtéž*, s. 80–97.

⁽¹⁹⁾ Stanovy Společnosti svatého Františka Saleského, Praha: Československá salesiánská provincie, sine dato [cca 1991], příloha: Poznámky Dona Bosca k preventivnímu systému při výchově mládeže.

⁽²⁰⁾ *Tamtéž*.

Pondělí 27. 7. 2015

6:05 Vatican magazine (825. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 V pohorách po horách – Velký Roudný 6:45 Misie skrze svědectví 7:40 Přejeme si ... 7:55 Slib 8:45 Zachraňme kostely (5. díl): poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích u Žlutic 9:10 Pěšák Boží 10:00 BET LECEM – vnitřní domov (37. díl): Miloš Bok – dirigent a skladatel 10:20 Prešiel som hranicu 11:20 Brazílie – Volání Boha 11:40 Sedmihlášky – Ševče, ševče 11:45 Maminčiny pohádky (14. díl): O papírové lodičce 11:55 Z pokladů duše: P. Pavel Semela – Boží slovo je plné života a síly [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 HLASOPLET 12:35 Hrdinové víry (3. díl): Arciopat Anastáz Opasek 13:40 Vatican magazine (825. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:15 Duchovní malby (3. díl): Blahoslavená Panna Maria 14:40 Děti Ventanas 15:10 Noční univerzita: PhDr. Jiřina Prekopová, Ph.D. – Výchova ve světle tří ctností aneb Láška je tou největší 16:05 Pro vita mundi (139. díl): Nejstarší oratorián Vojtěch Zedlka 16:30 Cvrlíkání 17:35 Byl člověk poslaný Bohem, jeho jméno bylo Jan 17:45 Pramen v poušti 18:05 Ars Vaticana (2. díl) 18:15 Odkaz předků (2. díl): Pelhřimovy 18:25 Sedmihlášky – Ševče, ševče 18:30 Maminčiny pohádky (15. díl): O splněním přání 18:40 Putování modrou planetou: Egypt 19:25 Přejeme si ... 19:40 Zprávy z Věčného města: 27. 7. 2015 [P] 19:50 Z pokladů duše: P. Pavel Semela – Boží slovo je plné života a síly 20:00 Klapka s ... (66. díl): Alenu Krejčovou 21:05 Na koberečku (99. díl) 21:15 Terra Santa News: 22. 7. 2015 21:30 Letohrad – muzeum řemesel 22:00 To pravé srdce Evropy 22:15 Noční univerzita: Prof. MUDr. Marta Munzarová, CSc. – Důstojnost člověka a péče o umírající 22:55 Vatican magazine (825. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:30 Kulatý stůl – Umění a spiritualita.

Úterý 28. 7. 2015

6:05 Zprávy z Věčného města: 27. 7. 2015 6:15 Koncert chval z Katolické charismatické konference: John de Jong s kapelou 7:20 Outdoor Films s Mnislavem Zeleným – Žil jsem a budu žít mezi indiány 9:00 GOODwillBOY VI. (7. díl) 9:40 Pramen v poušti 10:00 Vatican magazine (825. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:30 Noční univerzita: Prof. MUDr. Marta Munzarová, CSc. – Důstojnost člověka a péče o umírající 11:10 Srdce pro Bangladéš 11:30 Zprávy z Věčného města: 27. 7. 2015 11:40 Sedmihlášky – Ševče, ševče 11:45 Maminčiny pohádky (15. díl): O splněním přání 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si ... 12:25 Bol som mimo: Branislav Škripek 13:40 V pohorách po horách – Velký Roudný 13:45 Paní Le Murie 14:25 Kulatý stůl – Umění a spiritualita 16:00 Jde o život (4. díl): Modlitba III. 17:35 Chytil vlnu [P] 18:00 Cirkus Noeland (15. díl): Roberto, Kekulín a detektiv 18:30 Maminčiny pohádky (16. díl): Osika a vítr 18:40 Sedmihlášky – Ševče, ševče 18:45 BET LECEM – vnitřní domov (37. díl): Miloš Bok – dirigent a skladatel 19:00 Terra Santa News: 22. 7. 2015 19:20 Oblastní charita Červený Kostelec: Domov sv. Josefa, Žireč 19:35 Zpravodajské Noeviny: 28. 7. 2015 [P] 20:00 Mnišství – příběhy lidí a pouští: Z Východu na Západ 20:55 Svatá Anežka 21:15 Zprávy z Věčného města: 27. 7. 2015 21:25 Přejeme si ... 21:40 Zpravodajské Noeviny: 28. 7. 2015 22:00 MFF Strážnice 2015: Úprkuv kraj 23:35 Žijeme mezi vámi 0:00 Na pořadu rodina – Prázdniny, dovolená.

Středa 29. 7. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 28. 7. 2015 6:20 Noční univerzita: PhDr. Jiřina Prekopová, Ph.D. – Výchova ve světle tří ctností aneb Láška je tou největší 7:15 Jak potkávat svět – s Petrem Bende a Pavlem Helanem 8:40 Ars Vaticana (2. díl) 8:50 Zprávy z Věčného města: 27. 7. 2015 9:00 V posteli POD NEBESY V. (9. díl) 9:55 Mnišství – příběhy lidí a pouští: Z Východu na Západ 10:50 To pravé srdce Evropy 11:05 Poodří – mokřady mezinárodního vý-

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

znamu České republiky 11:45 Maminčiny pohádky (16. díl): Osika a vítr 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Za závojem 13:50 Na koberečku (99. díl) 14:00 Na pořadu rodina – Rodina a politika 15:05 O Adolfině Tačové 15:10 Odkaz předků (2. díl): Pelhřimovy 15:20 Pramen v poušti 15:35 Zpravodajské Noeviny: 28. 7. 2015 15:55 Zachraňme kostely (5. díl): poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích u Žlutic 16:15 Záliv svatých 17:20 Salesiáni v Brazílii 17:35 Zprávy z Věčného města: 27. 7. 2015 17:50 Vatican magazine (825. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 18:25 Sedmihlášky – Ševče, ševče 18:30 Maminčiny pohádky (17. díl): Ostrov blaženosti 18:40 Klapka s ... (66. díl): Alenu Krejčovou 19:40 Přejeme si ... [P] 20:00 Jde o život (5. díl): Čin 21:35 Léta letí k andělům (21. díl): David Vávra 21:55 Noční univerzita: Prof. Jan Zrzavý, CSc. – O evolučním původu moderního člověka [P] 23:30 Duchovní malby (3. díl): Blahoslavená Panna Maria 0:00 Cesta k církvi – Život a osud otce Alexandra Meně.

Čtvrtek 30. 7. 2015

6:05 Putování modrou planetou: Egypt 6:45 Léta letí k andělům (21. díl): David Vávra 7:05 Chytil vlnu 7:30 Na pořadu rodina – Prázdniny, dovolená 8:35 Mladí talenti mezi věřícími 9:00 GOODwillBOY VI. (8. díl) 9:45 Přejeme si ... 10:05 Kulatý stůl – Umění a spiritualita 11:40 Sedmihlášky – Ševče, ševče 11:45 Maminčiny pohádky (17. díl): Ostrov blaženosti 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Koncert chval z Katolické charismatické konference: John de Jong s kapelou 13:10 Skanzen Břežno a Isarno 13:35 Outdoor Films s Miroslavem Náplavou 15:10 Jezuitské redukce v Paraguayi 15:25 Cirkus Noeland (15. díl): Roberto, Kekulín a detektiv 16:00 Zpravodajské Noeviny: 28. 7. 2015 16:15 Don Bosco a Oděsa: 50 let ve službách mládeži 16:35 V pohorách po horách – Velký Kosíř 16:50 Princ, který si vybral Dona Boska 17:35 Ars Vaticana (3. díl) [P] 17:55 Sedmihlášky – Ševče, ševče 18:00 Animované biblické příběhy: Mesiaš přichází 18:30 Maminčiny pohádky (18. díl): Skřítek Domácníček 18:40 Cesta k andělům (86. díl): P. Jáchym Jaroslav Šimek OPraem. 19:35 Zpravodajské Noeviny: 30. 7. 2015 [P] 20:00 Jak potkávat svět se Zlatou Holušovou 21:15 Putování po evropských kláštřích: Klarisky z Nijmegen [P] 21:50 Krůček po krůčku 22:20 Plečnickův kostel sv. Františka v Lublani 22:35 Děti Ventanas 23:05 Zachraňme kostely (5. díl): poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích u Žlutic 23:25 Krasohled – Prof. Jan Royt (17. díl) 0:00 Zpravodajské Noeviny: 30. 7. 2015 0:15 O starých Starých Hamrech.

Pátek 31. 7. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 30. 7. 2015 6:20 Cvrlíkání 7:25 Noční univerzita: Prof. Jan Zrzavý, CSc. – O evolučním původu moderního člověka 9:00 V posteli POD NEBESY IV. (1. díl) 10:00 Na koberečku (99. díl) 10:10 Klapka s ... (66. díl): Alenu Krejčovou 11:15 Duchovní malby (3. díl): Blahoslavená Panna Maria 11:40 Sedmihlášky – Ševče, ševče 11:45 Maminčiny pohádky (18. díl): Skřítek Domácníček 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Léta letí k andělům (21. díl): David Vávra 12:20 Ars Vaticana (3. díl) 12:30 Přejeme si ... 12:45 Mnišství – příběhy lidí a pouští:

Z Východu na Západ 13:40 Jen Bůh 14:10 Dům ze skla? (5. díl) 15:15 Putování modrou planetou: Egypt 16:00 Zpravodajské Noeviny: 30. 7. 2015 16:20 Na pořadu rodina – Když dítě nepřichází 17:25 Organ v nebi 17:55 Vlci v Lužici 18:25 Sedmihlášky – Ševče, ševče 18:30 Maminčiny pohádky (19. díl): Tři čaromocné svíce I. 18:40 Putování po evropských kláštřích: Klarisky z Nijmegen 19:15 V pohorách po horách – Velký Roudný 19:20 Procházka památkovou rezervací Příbor: Zastavení u kostela Narození Panny Marie 19:40 Zprávy z Věčného města: 31. 7. 2015 [P] 20:00 Předání protřetého řemesla 20:30 Jánošíkove dni v Terchovej 2015: „Terchová, Terchová, okružle mestečko...“ [L] 22:35 Odkaz předků (2. díl): Pelhřimovy 22:45 Na koberečku (99. díl) 22:55 Kulatý stůl – Odpouštění 0:30 Outdoor Films s Mnislavem Zeleným – Žil jsem a budu žít mezi indiány.

Sobota 1. 8. 2015

6:05 Zprávy z Věčného města: 31. 7. 2015 6:15 Don Bosco a Oděsa: 50 let ve službách mládeži 6:35 Brazílie – Volání Boha 7:00 U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (54. díl): Česnek, česnek 8:20 Hraj, skákej, křič, ale hlavně konej dobro 8:25 Cirkus Noeland (15. díl): Roberto, Kekulín a detektiv 8:55 Sedmihlášky – Ševče, ševče 9:00 Animované biblické příběhy: Mesiaš přichází 9:35 V posteli POD NEBESY IV. (2. díl) 10:35 GOODwillBOY VI. (9. díl) 11:20 Přejeme si ... 11:35 Zachraňme kostely (5. díl): poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích u Žlutic 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [P] 12:10 Zpravodajské Noeviny: 30. 7. 2015 12:25 Zprávy z Věčného města: 31. 7. 2015 12:35 Na pořadu rodina – Prázdniny, dovolená 13:40 Jak potkávat svět se Zlatou Holušovou 14:55 Národní kámen 15:35 Krasová pokladnice Emine Bojir Chasar Nižnij 16:00 Duchovní malby (4. díl): Zjevení Páně 16:20 Krůček po krůčku 16:55 100 let na Svatém Hostyně: Sto let od korunovace milostné sochy Panny Marie Svatohostýnské 17:50 Pro vita mundi (122. díl): PhDr. Daniela E. Komárová 18:35 Sedmihlášky – Ševče, ševče 18:40 Maminčiny pohádky (19. díl): Tři čaromocné svíce I. 18:50 Mnišství – příběhy lidí a pouští: Z Východu na Západ 19:45 Hlubinami vesmíru [P] 20:30 Jánošíkove dni v Terchovej 2015: „Jšla hudba na vandrovku“ [L] 23:25 Zprávy z Věčného města: 31. 7. 2015 23:35 Oblastní charita Znojmo: Rodinný sociální asistent 23:50 V pohorách po horách – Brada 0:05 Noční univerzita: PhDr. Jiřina Prekopová, Ph.D. – Výchova ve světle tří ctností aneb Láška je tou největší 0:55 Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 2. 8. 2015

6:15 Na koberečku (99. díl) 6:25 Jak potkávat svět – s Jaromírem Javůrkem 7:45 Ars Vaticana (3. díl) 8:00 Outdoor Films s Natálií a Michalem Maděrovými 9:30 Oblastní charita Znojmo: Rodinný sociální asistent 10:00 Mše svatá [L] 11:15 Zprávy z Věčného města: 31. 7. 2015 11:25 Léta letí k andělům (21. díl): David Vávra 11:40 Katedrála 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:10 Noční univerzita: Prof. Jan Zrzavý, CSc. – O evolučním původu moderního člověka 13:45 Hlubinami vesmíru 14:30 Jánošíkove dni v Terchovej 2015: „Prechádzky po kraji“ [L] 17:05 Sedmihlášky – Hnalo dívka krásy (CM Ohnica) 17:10 Cirkus Noeland (16. díl): Roberto, Kekulín a lupič Cukrouš 17:40 Animované biblické příběhy: Beránek Boží [P] 18:15 Zprávy z Věčného města: 31. 7. 2015 18:25 My v Odrách 2014 19:10 To pravé srdce Evropy 19:25 Poselství svatých: Bernadette Soubirous 19:35 Přejeme si ... [P] 20:00 Tajemství sv. Terezie 20:50 Pražská Loreta 21:15 Putování modrou planetou: Egypt 22:00 Mnišství – příběhy lidí a pouští: Z Východu na Západ 22:55 Vlci v Lužici 23:25 Ars Vaticana (3. díl) 23:35 Polední modlitba Sv. otce Františka 23:50 Hrdinové víry (4. díl): Metoděj Habáň.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svatě neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, nabízím ti v něm své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů ...

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY NA SRPEN 2015

Všeobecný: Za dobrovolníky, aby se velkoryse věnovali službě potřebným.

Evangelizační: Abychom uměli vyjít ze sebe a stali se bližními pro ty, kdo se nacházejí na okraji mezilidských a společenských vztahů.

Národní: Abychom na přimluvu Panny Marie Nanebevzaté šťastně došli k cíli své pozemské pouti.

VEČERNÍ PROHLÍDKY LORETY RUMBURK A KOSTELA SV. VAVŘINCE PŘI SVÍČKÁCH - úterý 28. 7., 18. 8. a 25. 8. 2015, v době od 20.00 do 21.30 hod.

Komentovaná setkání s historií za doprovodu duchovních písní. Prohlídky loretánské kaple, ambitu, kaple Svatých schodů a kostela sv. Vavřince. Zpěv duchovních písní a hra na varhany. **Vstupné je 90 a 45 Kč**, rezervace je možná na tel. 604 555 922 a e-mail: loreta.rumburk@seznam.cz. Více na www.loretarumburk.cz.

V neděli 30. srpna 2015 v 10.30 hodin v Blatnici pod Svatým Antonínkem u kaple sv. Antonína budeme společně děkovat za úrodu při **DOŽÍNKOVÉ POUTI**. Mši svatou bude sloužit Mons. Josef Hrdlička, pomocný biskup olomoucký.

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou na **EXERCICIE PRO VŠECHNY s P. Janem Szkanderou**, spirituálem arcibiskupského kněžského semináře, které se uskuteční ve dnech **23. 8. - 29. 8. 2015**. Téma: **Čtosti v příbězích**. Program začíná v neděli 23. 8. v 17 hodin a končí v sobotu 29. 8. ve 13 hodin. **Přihlásit se lze do 10. 8. 2015** na e-mail info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

SIGNALY.CZ hledají programátora. Komunitní web pro křesťanskou mládež hledá PHP programátora. Možné i na částečný úvazek nebo jako dlouhodobá brigáda pro studenty. **Kontakt:** vyvoj@signaly.cz. **Web:** www.signaly.cz.

Liturgická čtení

Neděle 26. 7. - 17. neděle v mezidobí

1. čt.: 2 Král 4,42-44
Ž 145(144),10-11.15-16.17-18
Odp.: srov. 16 (*Otvíráš svou ruku a sytíš nás, Hospodine.*)
2. čt.: Ef 4,1-6
Ev.: Jan 6,1-15

Pondělí 27. 7. - památka sv. Gorazda a druhý (v Čechách: nez. památka sv. Gorazda a druhý)

1. čt.: Ex 32,15-24.30-34
Ž 106(105),19-20.21-22.23
Odp.: 1a (*Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 13,31-35

Úterý 28. 7. - ferie

1. čt.: Ex 33,7-11; 34,5b-9.28
Ž 103(102),6-7.8-9.10-11.12-13
Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý.*)
Ev.: Mt 13,36-43

Středa 29. 7. - památka sv. Marty

1. čt.: 1 Jan 4,7-16
Ž 34(33),2-3.4-5.6-7.8-9.10-11
Odp.: 9a (*Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý.*)
Ev.: Jan 11,19-27
nebo Lk 10,38-42

Čtvrtek 30. 7. - nez. památka sv. Petra Chryzologa

1. čt.: Ex 40,16-21.34-38
Ž 84(83),3.4.5-6a+8a.11
Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj příbytek, Hospodine zástupů!*)
Ev.: Mt 13,47-53

Pátek 31. 7. - památka sv. Ignáce z Loyoly

1. čt.: Lv 23,1.4-11.15-16.27.34b-37
Ž 81(80),3-4.5-6ab.10-11ab
Odp.: 2a (*Plesejte Bohu, který nám pomáhá.*)
Ev.: Mt 13,54-58

Sobota 1. 8. - památka sv. Alfonse Marii z Liguori

1. čt.: Lv 25,1.8-17
Ž 67(66),2-3.5.7-8
Odp.: 4 (*Ať tě, Bože, velebí národy, ať tě velebí kdekterý národ!*)
Ev.: Mt 14,1-12

BREVIÁŘ PRO LAIKY

25. ČERVENCE - 1. SRPNA 2015

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 26. 7.		PO 27. 7.		ÚT 28. 7.		ST 29. 7.		ČT 30. 7.		PÁ 31. 7.		SO 1. 8.			
Antifona	812	912	1722	1941	841	945	1768	1990	873	978	1722	1941	1734	1953		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	812	913	1723	1941	842	945	1769	1990	873	978	1723	1941	1734	1953		
Antifony	813	914	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	816	917	1724	1942	847	950	1770	1991	877	983	1724	1942	1735	1954		
Antifona k Zach. kantiku	707	797	1442	1622	847	950	1443	1623	877	983	1445	1626	1735	1954		
Prosby	817	917	1724	1943	847	951	1771	1992	878	983	1724	1943	1724	1943		
Závěrečná modlitba	707	798	1442	1623	847	951	1443	1624	1444	1625	1445	1626	1446	1627		
Modlitba během dne:																
Hymnus	817	918	832	934	848	952	862	967	879	984	895	1002	910	1019		
Antifony	818	919	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	820	921	835	937	851	955	865	970	882	988	898	1005	913	1022		
Závěrečná modlitba	707	798	835	938	851	955	865	970	882	988	898	1006	913	1022		
Nešpory:																
	SO 25. 7.															
Hymnus	807	907	821	922	1727	1946	852	956	1443	1624	883	989	1727	1946	915	1024
Antifony	808	908	822	923	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008	916	1025
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	1730	1949	856	960	1777	1999	887	994	1730	1949	918	1027
Ant. ke kant. P. M.	706	797	707	798	1443	1623	856	960	1444	1624	887	994	1445	1626	708	798
Prosby	811	911	826	927	1731	1950	856	960	1778	2000	888	994	1731	1950	918	1028
Záv. modlitba	707	798	707	798	1442	1623	857	961	1443	1624	1444	1625	1445	1626	708	799
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

NOVINKY MCM s.r.o.

RADOST BÝT KŘEŠŤANEM

Liturgické kalendárium a čtení Jiří Kočenda • Revize liturgického kalendária a liturgických čtení P. Pavel Hödl • Redakce Daniel Dehner

Týdenní stolní kalendář na rok 2016 s citáty na téma radostného života s Bohem a milosrdné Boží lásky k člověku. Kalendář obsahuje občanské a liturgické kalendárium, dále mnoho potřebných informací k prožívání liturgického roku: souřadnice liturgických čtení na každý den v roce, vyznačení liturgických barev, označení zasvěcených svátků a prosebných dnů přímo v kalendáři. Součástí kalendáře jsou také informace o slavení prvních čtvrtků, pátků a sobot.

*Matice cyrilometodějská s. r. o.
240x165 mm, 59 Kč*

NOVÉNA KE SVATÉ ANNĚ

Sestavil Mag. Theol. Tomáš Kiml

Tak jako chováme něžnou úctu k Matce Pána Ježíše, Panně Marii, obrací se naše srdce s láskou přirozeně také k jeho babičce, svatě Anně. Proto vznikla i tato nověna, která připomíná biblickou zvěst o životě svaté Anny. Modlitbu novény lze zakončit litaniami ke svatě Anně, které jsou otištěny na konci brožurky.

*Matice cyrilometodějská s. r. o.
Brož., A6, 24 stran, 27 Kč*

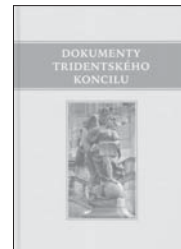
Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

DOKUMENTY TRIDENTSKÉHO KONCILU

Z latiny přeložil Ignác Antonín Hrdina O.Praem. • Předmluva kardinál Dominik Duka OP

Tridentský koncil (1545–1563) se nesmazatelným způsobem zapsal do dějin římskokatolické církve a křesťanství vůbec. Málokdo je ale seznámen se skutečným obsahem jeho dekretů – to ovšem umožňuje tento latinsko-český text s poznámkami a s několika přílohami papežských bul Pia IV. navazujících na tridentský koncil. Vyšlo s církevním schválením.

*KRYSTAL OP, s.r.o.
Váz., 172x244 mm, 336 stran, 370 Kč*

DOKUMENTY PRVNÍHO VATIKÁNSKÉHO KONCILU (Pracovní překlad)

Z latiny přeložila pracovní skupina pod vedením prof. Karla Skalického (M. Pavelková, T. Poštová, T. Machula) • Odpovědná redaktorka Eva Fuchsová

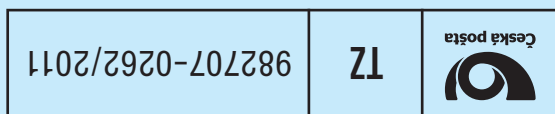
První vatikánský koncil (1869–1870) mj. definoval ve své věroučné konstituci *Dei Filius* dogma o přirozené poznatelnosti Boha lidským rozumem a v konstituci *Pastor aeternus* se vyjádřil o papežské neomylnosti. Kromě pracovního překladu dokumentů zde čtenáři najdou i několik textů uvádějících událost koncilu do širších dobových a teologických souvislostí.

*KRYSTAL OP, s.r.o.
Brož., 129x205 mm, 104 stran, 98 Kč*

Po dobu letních prázdnin bude v naší prodejně v Olomouci na Dolním náměstí v sobotu zavřeno.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Dolní nám. 24 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: šéfredaktor Josef Váček, redaktor Mgr. Daniel Dehner. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>); objednávkový týdeník: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávkový knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz; Registráční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugaříe aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.